

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 417 ■ 25 Mayıs 2011 ■ Fiyatı: 2 TL

MARKSİZM

Yüzlerce katılımcı devrimi ve örgütlenmeyi tartıştı

Marksizm 2011 tartışma toplantıları dizisi, binden fazla kişinin katılımıyla İstanbul'da gerçekleşti. 4 gün boyunca 20 ayrı başlıkta süren toplantılar canlı tartışmalara sahne oldu. Arap devrimlerinin sarstığı dünya, büyük bir rejim krizi yaşayan Türkiye ve antikapitalist mücadele özgürlükçü sosyalist politikalar konuşuldu.

DSİP tarafından düzenlenen Marksizm 2011'de Alex Callinicos, Alper Görmüş, Arife Köse, Ayşe Hür, Besim Dellaloğlu, Bülent Somay, Canan Şahin, Cengiz Alğan, Doğan Tarkan, Erdal Dede, Ersin Tek, Ferhat Kentel, Hasan Basri Karabey, Hayko Bağdat, Işın Eliçin, Kemal Ördem, Kerem Kabadayı, Meltem Oral, Mike Gonzales, Murat Belge, Nabi Yağcı, Nil Mutluer, Orhan Kemal Cengiz, Ozan Güney Mermer, Ozan Tekin, Roni Margulies, Selim Deringil, Sinan Özbek, Tolga Tüzün, Ufuk Uras, Veysi Sarısözen, Volkan Akyıldırım, Yüksel Özmen, Yıldız Önen, Özden Dönmez, Ümit Kivanç ve Şenol Karakaş konuştu...

Tahrir ruhu İspanya'da:

Puerta del Sol işgaline katılan bir öğretmene röportaj

Sayfa 2

Kadınlara yönelik şiddetin kökeni nedir?

Kadınlar öldürülüyor, şiddete uğruyor, bin türlü eziyet çekiyor. Bu şiddet nereden kaynaklanıyor? Nasıl durduracağız? Canan Şahin, şiddetin kökenlerini sorgularken, nasıl bir mücadele yürütmek gerektiğini tartışıyor...

Sayfa 9

Alex Callinicos:

"Devrimin en büyük kazanımı demokrasinin gelişmesi oldu."

Sayfa 6-7

Kürtler, Ermeniler, Aleviler, başörtülü ve başı açık kadınlar, LGBT bireyler, öğrenciler, işçiler, tüm ezilenler için

ÖZGÜRLÜK İSTİYORUZ

12 Haziran seçimlerine günler kaldı. Batı'da AKP, CHP, MHP birbirine küfrederek, halkın özgürlük taleplerini ağızlarına almadan, yalan vaatlerle seçim kampanyalarına devam ediyor. Kürdistan'da ise halk özgürlük için ayağa kalkıyor ve karşısında düzenin tüm güçlerinin saldırısını buluyor. Alevilerin, başörtülü kadınların, Ermenilerin ve gayrimüslimlerin, sakatların, eşcinsellerin, ezilenlerin talepleri ise gündeme dahi gelmiyor.

12 Haziran'dan sonra Kürt sorununun çözümü ve demokratik anayasa gündeme gelecek. Anketler iki dönemdir hükümette bulunan AKP'nin yine iktidar olacağını gösteriyor. CHP-MHP gerici muhalefetine bakınca AKP'nin neden hâlâ güçlü olduğu ortaya çıkıyor. Seçimlerden daha da güçlenerek çıkan sermaye partisi AKP ve CHP-MHP Ergenekon bloğunun oluşturduğu ana muhalefet, işçilerin ve ezilenlerin özgürlük isteğine yanıt veremez.

Biz sosyalistler tüm ezilenler için özgürlük istiyoruz. Yasaksız, gerçek bir demokrasi, halk için işleyen adalet, sınırsız düşünce, örgütlenme ve eylem özgürlüğü istiyoruz. Tüm çalışanlara grev hakkı tanınmasını, sendika düşmanlığını son verilmesini talep ediyoruz. Ergenekon soruşturmalarının yolundan saptırılmamasını, katillerin ve darbecilerin hak ettikleri cezalara çarptırılmalarını istiyoruz. 12 Haziran'dan sonra özgürlük mücadelesi gündeme gelecek. Özgürlük olmadan, demokrasi

1 Mayıs 2011 - İstanbul

emekçiler için işlemeden, insanca bir yaşamı kazanamayız.

Tüm ezilenler, hepimiz, kurtulmadan hiçbirimiz özgür olamayız. Özgürlük istiyoruz.

Kürt sorunu demokratik temelde çözülsün, Kürt ulusal varlığının anayasal olarak tanınacağı sözü derhal verilsin.

Yeni anayasada tüm ezilenlerin

özgürlüğü yer alsın. Irkçı, ayrımcı, anti-demokratik, patronları koruyan yasalar ve uygulamalar son bulsun.

Demokrasiyi sokakta kendi mücadelelerimizle kazanacağız. Seçimlerden sonra AKP'yi yenmek, Ergenekon'u dağıtmak, ırkçılığı ezme, haklarımızı kazanmak, eşitliği ve özgürlüğü kazanmak için sokaktayız.

Tahrir'den Puerta del Sol'a - İspanya röportajı

'Biz siyasilerin ve bankacıların elindeki mal değiliz'

Puerta del Sol olarak bilinen Madrid Meydanı'nın resimleri Kahire'deki Tahrir Meydanı'yla olağanüstü benzerlik gösteriyor; bir haftadan daha uzun bir süredir devam eden gösterilerle ve kamp kurarak ekonomik krizin yıkıcı etkilerini ve İspanyol devletin bankacılar ile işbirliği yaparak iş çıkartları için empoze etmek istedikleri kemer sıkma politikasını protesto ediyorlar.

Öfkenin odak noktası İspanya hükümeti; İspanyol Sosyalist İşçi Partisi'nin (PSOE) merkez sol lideri, Başbakan, José Luis Rodríguez Zapatero. Zapatero 2008 yılında kriz başladığı zaman İspanya'nın mali sistemini kurtarmak için hiçbir şey yapmadı, işçi sınıfına da hiç yardım edilmedi. Şimdi, resmi işsizlik oranının yüzde 40'ı bulmasıyla, özellikle gençler arasında işsizlik çok sert vuruyor. Hükümetin bu ekonomik felaketten sorumlu olması 22 Mayıs'ta yerel ve bölgesel seçimlerde PSOE'nin neden bozguna uğradığını açıkça ortaya koyuyor. Bazı yorumcular, Puerta del Sol göstericilerin anti-Zapatero tutumunu solun reddi olarak algılayıp kafaları karıştı ama tersi doğrudur - protestocular gerçek demokrasi istiyor ve bankacıların neden olduğu krizin faturasını işçilere ödeten neoliberal önlemlerin son bulmasını talep ediyorlar.

İşgallerin aslında, 22 Mayıs Pazar gününe, yani seçimlere kadar sürmesi planlanıyordu ama Puerta del Sol'daki meclis en az bir hafta daha kampa devam etmeye ve hareketi mahallelere ve bütün şehre yaymak için meydanı bir üst olarak kullanmaya karar verdi.

Sam Robson, En Lucha sosyalist örgüt üyesi ve Puerta del Sol işgali katılımcısı, Madrid'te bir öğretmendir. 22 Mayıs seçiminden birkaç gün önce sorularımıza yanıtladı.

Madrid'te "gerçek demokrasi şimdi!" için gösterilere büyük kalabalıklar katıldı. Protesto hareketi nasıl başladı?

Sam Robson: 15 Mayıs'ta "Democracia Real Ya! No Somos mercancía en manos de los políticos y banqueros." (Gerçek demokrasi şimdi! Biz siyasiler ve bankacıların elindeki mal değiliz) sloganıyla bir gösteri vardı.

Protesto Facebook üzerinden "indignados" (kızgın) isimli bir grup tarafından çağrıldı; ekonomik krizin etkilerine ve bu etkilerle neden olan yönetim biçimine karşıydı. Destek büyüdükçe büyüdü ve gösteri herhangi bir örgüt, sendika veya parti tarafından çağrılmamasına rağmen, çok başarılı oldu. Madrid'de 40.000 ile 50.000 kişi vardı ve diğer İspanyol şehirlerinde aynı anda yaklaşık 80.000 kişi gösteri yapıyordu.

Madrid gösterisinden sonra insanlar Puerta del Sol civarında takılmaya devam etti; konuşular falan... Gece olmaya başlayınca orada kalmak ve 22 Mayıs seçimlerine kadar kamp kurma fikri oluşmaya başladı.

17 Mayıs Salı günü erken saatlerde, polis kampı şiddet kullanarak dağıttı. Sonra meydanı tekrardan almak için yürütülen arama sonucunda o gece binlerce kişi geldi. O andan itibaren, Puerta del Sol'a kalıcı bir kamp kuruldu. Her akşam saat 8'de, önceki akşamdan daha fazla olmak üzere 20-25 bin kişi toplanıyor. Çoğu insan, gece yarısı saat 2'de eve gidiyor ama her gece en az 3.000 ile 5.000 kişi gece meydana kalıyor.

Puerta del Sol'daki atmosferi anlatır mısın?

Sam Robson: Tabii ki, akşamları bin-

lerce insanın doldurduğu alanda coşkulu anlar yaşıyor. Çok harika ve inanılmaz. Atmosfer biz devrimcilerin inandığı her şeyin teyididir. Fiilen küçük bir şehir kuruldu ve küçük bir alan da olsa insanların gücü eline aldığında işleri nasıl yürüttüğünü görebilirsiniz.

Her şey, eylemler, gelecek planları, gıda, iletişim ve benzeri gibi hareketin farklı yönleri ile başa çıkmak için daha küçük meclislerle ayrılmış merkezi meclis tarafından organize ediliyor.

Meclisler, herkese açık ve yüzlerce insandan oluşuyor. Bu anlamda, grupların boyutu önemli oluyor. Dolayısıyla her meclis lojistik konularda daha ayrıntılı çalışabilmek için çeşitli komisyonlardan oluşuyor. Ama bunlar da herkesin katılımına açık.

Kampın içinde, meydanın sürekli temizlenmesi için bir temizlik programı var. Bir çocuk bakım merkezi, kütüphane, ücretsiz yiyecek ve su dağıtımı, bir ilk yardım çadırı ve gece için battaniye dağıtımı vardır. Ayrıca, baştan itibaren kampta içme suyu alındı çünkü gösteriler ilk olarak, "botellon" çok fazla içki, diye bazıları tarafından reddedildi.

İlk başta sadece gençlerin dâhil olduğu düşünülürdü. Bu insanların çoğunun genç olduğu doğrudur; ancak her yaşta ve türden insanlar da var. Örneğin, ben bir öğretmenim, çalıştığım okulun 50 kişilik çalışanından en az 10 kişi burada ve sabahın erken saatlerine kadar çeşitli zamanlarda daha çok kişi katılmakta.

Göstericiler hükümetten NE TÜR taleplerde bulunuyor?

Sam Robson: Bir dizi talep var ve meclisler sürekli bunların üzerinde çalışıp rafine ediyor. Talepler yelpazesi oldukça geniş. Bazıları, devlet tarafından çocuk bakımı gibi spesifik önlemler; ya da sözde anayasa tarafından garanti

edilen herkes için barınma hakkı; ya da onurlu bir istihdam, yani sadece iş değil münasip ödeme ile güvenli bir çalışma. Seçim yasası reformu, yolsuzlukla mücadele önlemleri ve bir cumhuriyet kurulması konusunda referandum gibi diğer talepler de var.

Protestocular Cumartesi günü Puerta del Sol meydanını bırakmamak için hükümetin başka bir ultimatomunu reddetti. Orada polis ile çatışma var mıydı?

Sam Robson: Teorik olarak, 22 Mayıs seçimleri öncesindeki gün "tefekür günü" olması hiçbir siyasi kampanyanın yapılmaması gerekiyordu. Seçim Kurulu'nun kampı yönetmesi yasadışıydı bu yüzden. Bu konuda güven eksiklikleri kuruldaki yapılan oya yansdı; bir çekimser ile 5 kişiden 4'e düştü.

Sonuçta, Cuma gecesi sadece meydana değil, ama sokaklarda her zamankinden daha fazla insan doluydu. Gece yarısına yaklaşırken fantastik bir şey yaşandı; herkes, geleneksel olarak Yeni Yıl'da yapıldığı gibi saatin çanları duymak için on binlerce insan sessizce bekledi.

Gece yarısı olduğunda polis hiçbir şey yapmadı, atmosfer inanılmazdı. Tabii ki, gerçekte, herkes çatışma olmayacağına biliyordu; bizi temizlemek için tek yol bir katliam olurdu çünkü. Aslında, geçen Çarşamba gününden bu yana, polisin varlığı çok az oldu. Polis, gerçekten işgale ilgili bir şey yapamayacağını bildiğinden çekildi.

İspanya'da kampçılar halk genellikle destekler mi?

Sam Robson: Karşı konulmaz bir şeydi. Ana akım medyada bir TV programında insanların yüzde 70'inin kutsal olarak görülen tefekür gününde kampın meydana olmasına yönelik lehte oy kullandığını gösteren bir anket

yapıldı.

İspanya, Latin Amerika ve Afrika ülkelerinden çok sayıda göçmen alıyor. Solun işgaline katılan göçmenler var mı?

Sam Robson: Evet, var, muhtemelen ülkedeki sayıları karşılaştırdığında yeterince temsil edilmediklerini söyleyebilirim. Ancak, çeşitli dillerde pankartlar var ve hareketin belirli taleplerinden biri göçmen karşıtı yasaların yürürlükten kaldırılmasıdır.

Göstericilerin arasında ne gibi tartışmalar oluyor?

Sam Robson: Her şey, bütün gece boyunca tartışıldı, ama bir şey; gösterilerin anti-parti doğası tartışılmadı -ve hareketin zayıflığına dikkat çekmek için tartışılması gerekiyor.

Bilinen nedenlerden dolayı, hiçbir parti hoş karşılanmıyor. Siyasi partiler ya da siyasi grupların logolu afişlerinin meydana sokulması yasak; işgalin başından itibaren merkezi meclis tarafından kararlaştırıldı.

Sorun, resmi partiler ve yozlaşmış sendikalar ile alternatif sendikalar ve hareketin hedeflerini paylaştıkları ve yıllarca onlar için kampanyalar yapan siyasi gruplar arasında hiçbir ayrım yapılmaması...

Hareket çok siyasi olmasına rağmen şu anda bu soruyu sormak çok zor. Bütün meydan çoğu devrim ilan eden pankartlarla kaplı; asılabilecek her yerde var, Bir büyük afiş, "Devrim olmadan Çözüm Yok" diye yazıyor. Bazı pankartlarda büyük resmi posterler var, itfaiye onları aşağı çekmek için çağrıldı, ancak bunu yapmayı reddettiler.

Böylece sendikalar ve siyasi kuruluşların nasıl reddetmeye başladığını görebilirsiniz.

İşgal altındaki Filistin patlamak üzere

Mısır Devrimi, en büyük hasarı Filistin'i işgal altında tutan korsan İsrail devletine verdi. Türkiye ile bozuştuktan sonra en sadık dostu Mübarek'i de yitiren İsrail devletinin geleceği konusunda emperyalistler endişeli. BM Ortadoğu Özel Temsilcisi Robert Serry, BM'nin Filistin devletiyle ilgili net bir karar alamaması durumunda, Filistinlilerin 3. İntifada'ya yönelebileceğini dile getirerek " Bu durum tehlikeli bir gidişe sebep olabilir" derken tam da bunu kast ediyordu.

Devrimi izleyen günlerde El Fetih ve Hamas yan yana geldi. 2006 seçimlerinde çoğunluğun oylarıyla hükümet olma hakkını tanıyan Hamas'ı ABD ve Batı emperyalizmi "terörist" ilan etmiş, İsrail ile birlikte El Fetih ve Mahmud Abbas liderliğindeki Filistin Kurtuluş Örgütü'nü destekleyerek Filistinlileri bölmüştü.

Filistin, ilham verdiği Arap Baharı'nın devrimci dalgasını bağrında hissediyor. Tecrite, açlığa, baskıya ve işgale karşı 3. İntifada, yani ayaklanma çağrıları yapılıyor. Mısır Devrimi sırasında tüm dayanışma gösterileri İsrail tarafından engellenmişti.

İrçki İsrail hükümeti ileri gittiğini söyleyen Obama'yı ve Birleşmiş Milletler'e kulak asıyor. ABD Başkanı Obama, Rusya, AB ve BM'nin de desteğiyle, İsrail'e 1967 öncesi sınırlara geri dönmeyi ve bağımsız Filistin devletiyle yan yana yaşamayı kabul etmesini söyledi. Ancak İsrail Başbakanı Netanyahu bu öneriyi reddetti.

Faşist bakanların da yer aldığı aşırı sağcı hükümet, işgal altındaki topraklarda yeni yerleşim birimleri kurmaya devam ediyor. 1967'de altı gün süren İsrail-Arap savaşında Siyonist devlet, Batı Şeria ve Doğu Kudüs'ü Ürdün'den, Golan Tepeleri'ni Suriye'den ve Gazze şeridini Mısır'dan zorla almıştı. El Fetih ve Hamas, 1967 sınırları öncesine dönülmesini isterken aslında Filistin topraklarının sadece yüzde 22'sinde özgürce yaşama hakkı istiyor. İsrail ise buna yanaşmıyor. Bu koşullar, devrimci dalganın alt üst ettiği Ortadoğu'da, 3. İntifada'yı hazırlıyor.

Libya'da halk Kaddafi zulmünü yaşamaya devam ederken, NATO bombardımanı yaşamı çekilmez hale getirdi.

İsyancılar ve siviller ölüyor, Kaddafi yerinde duruyor

Libya'ya karşı başlatılan NATO saldırısı üçüncü ayını Trablus'a yapılan büyük bir bombardımanla doldurdu. Katil Kaddafi, hâlâ iktidarda ve ordu aracılığıyla kontrolü elinde tutuyor.

19 Mart'ta Libya'yı havadan ve denizden vurmaya başlayan ABD'nin başkanı Obama ise "eğer ABD ve müttefikleri harekete geçmemiş olsaydı, ülkede binlerce kişi öldürdü" diyerek "insani" gerekçeli NATO saldırısını savunuyor. NATO saldırısının ilk haftasında bombardıman sonucu 100 kişi ölmüş, 1300 kişi yaralanmıştı. Yukarıdan bombalar yağarken aşağıda Kaddafi rejimi güçleri ile isyancılar kıyasıya bir savaş sürdürüyor; Bu savaşta toplam ne kadar kişinin kaç sivilin kim tarafından öldürüldüğü tam olarak bilinmiyor.

NATO bombalarından biri 2 hafta

önce Misrata'dan Trablus'a yürümek isteyen isyancıların üzerine düştü. 14 isyancı, Kaddafi'nin katil birliklerine karşı savaşırken, kendilerini korumak için atılan bombalar nedeniyle yaşamını yitirdi.

NATO saldırısı başladığından bu yana 750 bin Libyalı ülkeyi terk ederken işsizliğin hızla tırmandığı ve yaşam koşullarının her geçen gün daha zorlaştığı bildiriliyor.

Libya'ya yapılan "insani" müdahalenin ilk üç ayı, Irak halkını Diktatör Saddam Hüseyin ve adamlarından "kurtarmak" ve "özgürleştirmek" isteyen ABD'nin saldırısının başlangıcına oldukça benziyor.

Saldırıya öncülük eden Fransa, Libya hava sahasının tamamen uçuşa kapatılmasını ve NATO saldırısının daha da derinleştirilmesini istiyor.

Libya'da diktatörlüğe karşı halkın özgürlük mücadelesi, önce silahlı çatışmalar ve aşiretler savaşı, şimdi ise emperyalist devletlerin müdahalesi ile gündemden kalkarken NATO saldırısının Kaddafi gidene kadar sürdürüleceği vurgulanıyor.

3 aydır süren yoğun bombardımana, birçok aile üyesinin öldürülmesine rağmen Kaddafi 42 yıllık diktasını sürdürmeye devam ediyor. ABD tarafından öldürülen Usame Bin Ladin gibi yıpranmış diktatör de giderek bir kahraman haline geliyor.

Libya'ya NATO saldırısının özgürlük isteyen halk tanklarla ateş açan Esad diktasını devirmek için Suriye'ye ve yine muhalefeti kanla bastıran İran'a yönelik askeri müdahalelere zemin hazırladığı yorumu yüksek sesle söylenmeye başlarken akla yine Irak geliyor.

www.marksist.org

devrimci, antikapitalist haber yorum portalı

sosyalist işçi'ye

abone olun

- Darbelere, ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan,

DSiP'e katılın, sosyalizme güç verin

- devrimci sosyalizme güç ver
- başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

13 Haziran'da bizi ne bekliyor?

Şenol Karakaş

12 Haziran seçim sürecinde son düzlüğe girdik. Artık çok az zamanımız var. Seçim sonuçları, iki partinin, AKP ve BDP'nin zaferine işaret edecek gibi görünüyor. MHP'nin yaşadığı sarsıntı uzun süre devam edecek. CHP ise ana muhalefet partisi olarak ne kadar şişinirse şişinsin, seçim sonrasında sıkıntılı günler yaşayacak.

Batıda, seçim mitinglerinin politik tartışmalarından uzak, kaset, seks, yolsuzluk, karşılıklı küfürler zemininde sürmesinin bir nedeni, sonuçların önceden biliniyor olması.

Bu, AKP'nin tek başına iktidar olmasının garanti görülmesinden kaynaklanıyor.

Tayyip Erdoğan'ın pervasızlığının, savaştığı bir dil kullanmasının, rahat rahat milliyetçiliği kışkırtmasının nedeni de bu! AKP liderliği, Kürt illerinde mağlup ama batıda galip olduğunun farkında. Tek bir milletvekili daha fazla çıkartmak için at pazarlığı yöntemini uyguluyor.

Fakat bu pazarlık yönteminin bir kusuru var: Pazarlık yapanları kaba saba bir hale sokarak şekillendirir. AKP, şimdi, daha kaba bir biçimde yeniden şekilleniyor. Darbe tehdidi, AKP'nin kapatılması riski ortadan kalktı, kısmi mağdur AKP görüntüsü yerine, kaba saba, pazarlıkçı, ağız bozuk, belden aşağı vuran, Ermenilere, Kürtlere, görme engellilere, işçilere, gençlere yüksek perdeden seslenen, burjuva AKP daha belirgin bir hale geliyor.

13 Haziran'da bizi bekleyen ilk gerçek bu: kendine güvenli, mağrur, kitlesel desteği bir kez daha arkasına almış ve seçimden zaferle çıkarak egemen sınıfın ekonomik ve politik programını üzerinden hiçbir mağdur halesi olmadan uygulayacak bir burjuva partisi olarak AKP!

AKP'nin mağdur görüntüsünün, birisi darbecilerden birisi de ulusalçı, laik cumhuriyetin savunusundan başka elinde hiçbir kozu olmayan siyasi muhalefetten kaynaklanan iki temel nedeni vardı.

AKP'nin her seçimden zaferle çıkmasında bu muhalefet, AKP'yi şeriatçı, gizli ajandası olan, yaşam tarzına düşman bir hayale çeviren, devletin laik ve cumhuriyetçi temellerini bu partiye karşı gerekirse darbe yaparak savunmak gerektiğini düşünen, AKP'ye oy verenlerin neden verdiğini hiçbir şekilde anlayamayan bu muhalefet en önemli paya sahip.

Bu muhalefetin yanlışlığı nedeniyle 13 Haziran'da bizi bekleyen siyasi manzaranın en önemli yanını, Kürt sorununun ele alınışında AKP ile Kürt Özgürlük Hareketi'nin baş başa kalması oluşturacaktı. Bu yüzden bağımsız Blok adaylarının topyekûn meclise girmesi çok önemli.

AKP, Kürt sorununu Türk egemen sınıfı lehine, burjuvazinin en az kayıpla çıkacağı bir şekilde çözmeye çalışacak. Kürt Özgürlük Hareketi ise Kürt ulusal varlığının

tanınması talebinden bir milim dahi geri adım atmayacak. Anadilde eğitim hakkından özerkliğe kadar

Bu gerilim hem aşağıda, sokakta mücadelenin seyrini tayin edecek hem de toplumun tüm dokusu yeni bir anayasa tartışmasına kilitlenecek.

Seçimlerden önceki AKP'nin HES'ler ve nükleer santrallerin inşası gibi politik başlıklarda sergilediği tutum, seçim sonrasında daha da belirginleşecek. Nükleer santrallara karşı mücadele, bütünüyle yeni liberal ekonomi politikaların hegemonyasına karşı direnişin kazanılıp kazanılmayacağına belirleneceği alan olacak.

Kısacası, 13 Haziran'da bizi bekleyen, bir kez daha mücadele olacak!

Savaş politikalarına karşı, Kürt halkının çözüm politikalarının yanında yer alacağız. Yani, özgürlükleri savunacağız.

Milliyetçi, askeri vesayetçi izlerinin yer edindiği bir anayasa yerine, tümüyle yeni, emekçilerin, tüm ezilenlerin, dışlananların, Kürtlerin, Ermenilerin, tüm azınlıkların, cinsel yönelim özgürlüğünü savunanların, kadınların sınırsız özgürlük talebini karşılayacak yeni bir anayasa için mücadele edeceğiz. Yani, özgürlükleri savunacağız.

13 Haziran'dan sonra, nükleer santraller yapmak isteyen, el altından pazarlıklarını sürdüren şirketlerin bir komitesi gibi çalışan AKP'ye, tek bir santral dahi yaptırmak için örgütleneceğiz.

Sadece nükleer santrallerla değil, iklim değişimine karşı olmadan nükleer santrallerle karşı çıkılmayacağını yeniden anlatarak iklim hareketinin yeniden ve yaygın bir temelde örgütlenmesi ve kazanması için mücadele edeceğiz.

Ergenekon'un provokasyonlarına karşı, toplumsal muhalefetin sinir ucu, harekete geçirici gücü olmaya devam edeceğiz. Bir kez daha, özgürlükleri savunacağız.

Faşist çetelerin dağıtılması ve faşist partinin kapatılması için mücadele edeceğiz. Yine, özgürlükleri savunacağız.

Bütün bu mücadelelerin, işçi sınıfının direnişlerinin, eylemlerinin kopmaz bir parçası, işçi sınıfı hareketinin ezilenlerin tüm ekonomik ve siyasi sorunlarının popüler hareketine dönüşmesi ve bunun için de işçi sınıfının her düzeyde birliğinin sağlanması için mücadele edeceğiz.

Seçimler batıda Kürt illerindekinen benzer bir heyecanla geçerse de seçim sonrasında bizi heyecanlı, mücadele dolu günler bekliyor.

Tunus, Tahriir, Suriye, Yemen, Yunanistan, Wisconsin, Diyarbakır ve bugünlerde İspanya heyecanlı ve mücadele dolu bir dünyada yaşadığımızı her saniye kanıtıyor.

Sadece heyecanlı değil, kazanmanın da mümkün olduğu bir dünya.

Türkiye, seçim sonrasında da bazılarının sandığını tersine, dünyanın bir parçası olmaya devam edecek.

16 Mayıs 2011 - BTS üyeleri TCDD Genel Müdürlüğü önünde oturma eyleminde.

BTS direndi, TCDD talepleri kabul etti

Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları yönetiminin işçilerinde keyfi, adaletsiz hukuksuzluğa ve sendika düşmanı uygulamalarına karşı 6 koldan Ankara'ya yürüten ve TCDD Genel Müdürlüğü'nün bulunduğu Ankara Garı önünde oturma eylemi yapan Birleşik Taşımacılık Sendikası'nın (BTS) kararlı mücadelesi kazandı.

11 Mayıs'ta Edirne, İzmir, Gaziantep, Kars, Samsun ve Diyarbakır'dan Ankara'ya yürüten demiryolu çalışanları 16 Mayıs'ta Ankara Garı'nda oturma eylemine başlamıştı.

Çalışanların örgütlü olduğu KESK'e bağlı BTS, TCDD yönetiminin üyelerini Memur-Sen'e katılmaya zorladıklarını, BTS üyelerine karşı keyfi uygulamaların sürdüğünü ve bir çok sıkıntı çektiğini, esnek ve kural dışı çalış-

manın yaygınlaşması sonucu iş güvenliğinin yok edildiğini söyleyerek yeni tren kazalarının kapıda olduğunu söylüyor.

BTS ayrıca AKP döneminde kadın çalışanlara dönük ayrımcılık yapıldığını, işe daha çok erkeklerin alındığına dikkat çekiyor. Lojman sırası gelen BTS üyesi işçilere bu hakkın kullanılmadığı da sendika tarafından belirtiliyor.

Ankara Garı'nda oturma eylemi başlayınca TCDD Genel Müdürlüğü hemen sendikayla görüşmeye başladı. 17 Mayıs sabahı gerçekleşen görüşmeler sonucunda işveren BTS'nin birçok talebini kabul etti ve gereğinin yapılması için süreci başlatacağını deklare etti. Demiryolu emekçilerinin direngen tutumu TCDD'yi dize getirdi.

Yine madende göçük, yine iş güvenliği yok

Yeni-liberalizm ve özelleştirmeyle geçen son 28 yılda 647 madenci "kaza" diye tasnif edilen iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Yüzlerce yaralandı. Nevşehir'in Gülşehir beldesindeki kömür ocağında çalışan Turhan Demir ve Mehmet Çoban da 22 Mayıs günü yerin 130 metre altında meydana gelen göçükten yaralı olarak kurtarıldı.

Linyit kömürü ocağını işleten özel şirketin resmi tatil olan Pazar günleri bile çalışmaya devam ettiği, iş güvenliği ve işçi sağlığını korumaya dönük hiçbir yatırım yapılmadığı ortaya çıktı. Yaralanan iki işçiyi kurtaran ise yine madenci arkadaşları oldu.

İş cinayetleri devam ederken seçim meydanlarında vaatler savuran AKP, CHP ve MHP madenciler için hiçbir çözüm ortaya koymuyor.

Belediye işçisi Batıgül Tunç taşeron sistemine aylardır direniyor:

CHP'li belediye tarafından işten atıldı, şimdi de polisler ve faşistler saldırdı

İzmir'de CHP'li Buca Belediyesi tarafından işten çıkarılan ve aylardır tek başına direniş devam eden Batıgül Tunç Ankara'ya geldi ve CHP Ankara İl Binası'na yürümek istedi. Polis, Tunç'a ve kendisini destekleyenlere biber gazıyla saldırdı. Polisin müdahalesine taşla karşılık veren eylemciler Yüksel Caddesi'nde ülkücü faşistlerin saldırısına uğradı. Çok sayıda eylemci gözaltında.

Batıgül Tunç, taşeron işçi olmayı reddettiği için işten atılmıştı. Polisler tarafından korunan CHP ise seçim meydanlarında "taşeronu kaldıracamız" yalanını söylemeye devam ediyor.

Oylar Emek, Demokrasi ve Özgürlük Blok'u adaylarına

Yeni dönemde Kürt hareketi ve sosyalistler

Türkiye'de faşistlerin ve ulusal-
cılarının saldırıları, Kürdistan'da
artan rahat baskısı, askerî
operasyonlar ve polis kurşunları -
Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku
adaylarına normal bir seçim süreci
yaşatılmıyor. Kürt halkı ve enternasyon-
alist sosyalistler, işçi hareketinin bir slo-
ganında olduğu gibi "direne direne
kazanacağız" diyor.

AKP, CHP, kaset darbesiyle kıvranan
faşist MHP rahat rahat yapıyor.
TV'lere reklam veriyor, billboardları
donatıyor. Sermaye partilerinin seçim
kampanyalarını neredeyse sorunsuz
geçerken, onlar hiçbir engelleme ve
baskıyla karşılaşmazken Kürt halkına
ve sosyalistlerin payına düşen ise baskı.

YSK darbesinin direnişle
püskürtülmesinin ardından
Kürdistan'da olağanüstü bir seçim süre-
ci yaşanıyor. Büyük kitle gösterileri
gerçekleşiyor. Halk polis ve askerden
korkuyor. Geri adım atmıyor.
Gösterilerde AKP'ye karşı büyük bir
öfke açığa çıkıyor.

Seçim kampanyasının birinci ayında
iki beş yüzden fazla BDP'li tutuklandı.
Zaten 2 bin Kürt siyasetçisi son 1,5 yıl
içerisinde tutuklanmıştı.

Eylemsizlik durumundaki 23 gerilla
öldürüldü. YSK darbesini protesto eden
bir biseli genç polis tarafından işkence
edilip vurulurken, devletin yıllık gaz
bombası stokları tükenmiş.

AKP'ye büyük öfke

Birçok yorumcu bölgede AKP'nin hızla
güç yitirdiğini söylüyor. "Kürt sorunu-
nu çözdük" diyen Hakkari'de Tayyip
Erdoğan'ın mitingine birkaç yüz kişi
katılıyor. 8,5 yıldır Kürt sorununu

**Kürt halkı özgür olursa,
Türkiye işçi sınıfı da özgür
olacaktır. 12 Haziran
seçimlerinde her tonda
Türk milliyetçiliği ve
şovenizm yenilgiye
uğratılmalıdır.**

çözmek için gerekli adımları atmayan,
faşist MHP'yi barajın altına itmek ve
tabanını kazanmak için "tek dil, tek
bayrak, tek millet" şovenizmine sarılan
AKP'nin PKK'yi tasfiye etme girişimi
Kürdistan'da geri tepiyor.

Kürt özgürlük hareketi, eğer KCK'nin
eylemsizlik tarihi 15 Haziran'a kadar
Erdoğan ve AKP çözüm yönünde bir
söz vermezse Kürt intifadını başlata-
caklarını açık açık söylüyor.

Devlet ile Öcalan arasındaki müzakere
süreci devam ederken seçimlerden bir-
inci çıkması beklenen AKP'nin Kürt
halkının taleplerini kabul etmemesi
durumunda büyük bir toplumsal patla-
ma gerçekleşebilir.

Yarılma

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku,
karşısında AKP, CHP ve MHP'yi,
orduyu ve polisi, valileri ve devlet
görevlilerini buluyor. Batı'da,
Türkiye'de ise Kürt özgürlük hareke-
tinin adayları yarılmayı derinleştiriyor.
12 Eylül referandumunda boykot

diyen sosyalist parti ve örgütler ile
Yetmez ama Evet ve Evet diyen sosyal-
ist partiler BDP ile ittifakta yer alıyor.

12 Eylül düzeninin değişmesine hayır
diyen cephesinde yer alan örgütlerin
çoğu ise Blok'u desteklemiyor. Ulusalci
sosyalistler kimi seçimlere katılmış
gözüküp hiçbir şey yapmayarak, kimi
hiçbir tutum açıklamayarak, kimi
doğrudan Ergenekon sanıklarının
destekleyerek, kimiye Blok'a destek
veren üyelerine tepki göstererek devlet
partisi CHP'ye ve Türk milliyetçiliğine
destek veriyor.

CHP'ye destek veren ulusalci sosyalist-
lerin tümü aynı zamanda Ergenekon
davasına karşı olan hatta 'Ergenekon
yoktur' diyenler.

Görevler

Seçimleri çok az bir zaman kaldı. Kürt
özgürlük hareketinin çatışmasızlık için
devlete ve hükümete tanıdığı sürenin
bitmesine de. Bu kısa zaman, 12
Haziran sonrası gündeme gelecek Kürt
sorununun demokratik çözümü açısan-
dan belirleyici olacak.

Devlet ya Kürtlerin taleplerini kabul
edecek ya da topyekun bir savaş başla-
yacak.

Bu süreçte sosyalistlerin görevi ezilen
Kürt halkının yanında olmaktır.

AKP, CHP ve MHP'nin Türk işçilere
söyledikleri yalanları teşhir etmektir.
Emek, Demokrasi ve Özgürlük
Blok'u'nun adaylarını meclise yollamak
için daha çok çaba göstermektedir.

Kürt halkı özgür olursa, Türkiye işçi
sınıfı da özgür olacaktır.

12 Haziran seçimlerinde her tonda
Türk milliyetçiliği ve şovenizm yenil-
giye uğratılmalıdır.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu'na karşı ırkçı saldırılar sürüyor

■ Kocaeli Bağımsız Milletvekili
Adayı Emrullah Bingül'ün Gölcük
seçim bürosu açılışına ülkücü
faşistler saldırdı. Büroyu taşıyarak
kullanılamaz hale getirdiler.
Olayları "yatıştırmak" üzere bölgeye
sevkedilen çevik kuvvet polisleriyle
büronun önünde İstiklal Marşı
okudu.

■ Bursa'da bloğu destekleyen
EMEP üyelerine ait bir kıraathanen-
nin camlarına üç hilal ve MHP
yazıları yazıldı. Bu kıraathanenin
daha önceden de molotof atılarak
yakılmak istendiği öğrenildi. Bu
saldırıdan sonra, BDP üyesi
Mahmut Altay'ın aracı evinin
önünde park halindeyken kundakla-
narak yakıldı.

■ İstanbul Beykoz'da Ortaçeşme
Mahallesi'nde bulunan 1. Bölge
Bağımsız Milletvekili Sebahat
Tuncel'e ait seçim bürosu da tahrip
edildi. Ertesi gece bir kez daha
taşlanan büro, sonraki gece de
molotoflarla yakılmak istendi.

■ İstanbul 1. Bölge'de Soğuksu
Mahallesi'nde bulunan seçim büro-
sunun da camları faşistlerin saldırısı
sonucu kırıldı, büronun etrafındaki
bayraklar söküldü.

■ Sarıyer Reşitpaşa Mahallesi'nde
bulunan bloğun 2. Bölge seçim irt-
ibat bürosu da faşist saldırıların
hedefi oldu.

■ Bloğun seçim aracının önu
İstanbul'da Bayrampaşa İlçesi
Yıldırım Mahallesi'nde MHP seçim
bürosunun önünden geçtiği sırada
kesilmek istendi. Seçim aracında
bulunan 5 kişi, ırkçı saldırıların
aracın önünü kesmesine izin ver-
memek için olay yerinden ayrılmaya
çalıştı. Araç hareket halindeyken,
ülkücü faşistler bu kez de aracı
taşladı. Atılan taşlar nedeniyle
aracın tüm camları kırılarak,
içerisinde bulunan bir kişi de
kafasından yaralandı.

■ Emek, Demokrasi ve Özgürlük
Bloğu'nun Yalova Milletvekili Adayı
İhsan Coşkun'un Fevzi Paşa
Mahallesi'nde bulunan seçim büro-
suna da saldırıldı. Seçim bürosunun
camları üzerinde asılı bulunan
posterleri yırtan ırkçı saldırıların,
büroya Türk bayrağı asarak kaçtı.

■ BDP'nin desteklediği Tekirdağ
Bağımsız Milletvekili adayları Kerem
Tosun'un Cumhuriyet Meydanı'nda
yapacağı miting, ırkçı HEPAR
üyeleri ve ülkücü faşistlerden oluşan
bir grup da katılarak Türk bayrağı
açmak istedi. "Şehitler ölmez vatan
bölünmez" sloganı atıp İstiklal
Marşı'nı söyleyen faşist provokatör-
ler daha sonra dağıldı.

■ Kağıthane Çağlayan'da
BDP'lilerin yaptığı bir yürüyüş de
faşistlerin saldırısının hedefindeydi.
Yürüyüşe saldıran faşistler, yere
düşen bir BDP'li genci linç etmeye
çalıştı.

■ Yıldız Teknik Üniversitesi'nde
ülkücü faşistler Blokun seçim çalış-
malarını yürüten öğrencilere
saldırdı. Polis okulu gaz bombardı-
manına tuttu.

İstanbul 1. Bölge milletvekili adayımız Sebahat Tuncel

Sebahat Tuncel, Çiftçi bir ailenin 5
çocuğundan biri olarak 1975'de
Malatya'da doğdu. 1998 yılında HADEP'de
kadın çalışmalarıyla siyaset hayatına
giren Tuncel, ilçe başkanlığından kadın
kolları başkanlığına kadar çeşitli çalış-
malarda yer aldı.

DTP'nin kurucu üyesi olan Tuncel,
DTP'nin Kadın Meclisi Sözcülüğünü yap-
tığı sırada gözaltına alınıp tutuklandı.
2007 Temmuz ayında seçimlerde bulun-
duğu Gebze cezaevinden milletvekili
olarak seçilip meclisteki görevine başladı.
BDP milletvekili ve parti MYK üyesi olarak
siyasi hayatına devam etti.

Mecliste Kürtlerin, emekçilerin, kadın-
ların ve tüm ezilenlerin sesi oldu. Sebahat
Tuncel, DSİP'in birçok toplantısına ve
kampanyasına katılmıştır.

<http://sebahattuncel.org>

İstanbul 3. Bölge milletvekili adayımız Mustafa Avcı

1956 Van Erçiş'te doğan Mustafa Avcı,
27 yıl öğretmenlik yaptı. Bu 27 yılın 17
yılında kamu emekçilerinin sendikal hak
ve özgürlükler mücadelesinde yer aldı.
Eğit-Sen, Eğitim-Sen ve KESK kurucu
üyeliği ve yöneticiliği yaptı. Emekli
olmadan önce KESK Genel Sekreterliği
görevinde bulundu.

DTP kurucu üyeliği ve iki dönem DTP MYK
üyeliği yaptı.

29 Mart 2009 Yerel Yönetimler seçim
sürecinde Adana Seyhan Belediye Başkan
Adaylığı görevini üstlendi.

DTP kapanmadan önce DTP İstanbul İl
Eş Başkanlığı görevini üstlendi. DTP
kapanınca BDP'nin örgütlenme sürecinde
fiili olarak görev aldı.

1. Olağanüstü Kongresinde BDP İstanbul
İl Eş Başkanlığı görevini resmen üstlendi.

<http://www.mustafaavci.net>

Muğla Milletvekili Adayımız Şehbal Şenyurt Arınlı

Şehbal Şenyurt Arınlı, 1970'lerden bu
yana toplumsal muhalefet ve insan hakları
mücadelesinin içinde yer aldı. Azınlık
hakları, Kürt halkının özgürlük mücadelesi,
kadın dayanışması ve ekolojik yaşamın
korunması konularını temel çalışma alan-
larını olan Arınlı aynı zamanda Türkiye'nin
ilk kadın kameramanı. Kırılancın Yuvası"
"Vatandaşlık Halleri" "Aramızdan
Birileri" "Bizim Mahallenin Giritlileri"
"Adige" "Homdu Nehri Çocukları,
"Günaydın!!!..." gibi yapımları gerçek-
leştirdiği SUFİM'i kurdu. "Akdeniz
Yeşilleri" ve "Bodrum Demokratik
Düşünce Platformunun" (BDDP) katılımcı-
sıdır. Sivil anayasa ile diğer hak ve
özgürlükler, yeşil politikalar temelinde
gerek belgesel yönetmenliğini, gerekse
bireysel eylemlerini sürdürmektedir.

<http://www.sehbalsenyurtarinali.org/>

Alex Callinicos:

"Devrimin en büyük demokrasinin gelmesi"

Marksizm 2011 toplantılarına katılmak üzere İstanbul'a gelen Alex Callinicos ile Mısır'daki son süreci konuştuk. İngiltere'deki Sosyalist İşçi Partisi'nin (Socialist Worker Party) önde gelen üyelerinden olan Alex Callinicos, geçen hafta, Mısır'da Devrimci Sosyalistler tarafından düzenlenen bir konferansa katılmak üzere Kahire'ye gitmişti.

Kısa süre önce Mısır'a gittiniz. Mısır'da devrimden bu yana ne değişti?

Alex Callinicos: Bence devrimin en büyük kazanımı demokrasi alanının

daha önce hiç olmadığı kadar genişlemiş olması. Böylece çok sayıda farklı sosyal hareket artık kendisini var edebiliyor. Bir hafta önce Kahire'deydim. Nakba'nın yıldönümünde İsrail Konsolosluğu'nun önünde on binlerce kişinin katıldığı büyük bir gösteri oldu. Bir başka deyişle, devrimden sonra, Filistin sorunu, Mısır'da politik gündemin odaklandığı konulardan birisi haline geldi. Örneğin, daha önce Mısır'da sakat insanların oluşturduğu bir hareket yoktu ve şimdi devrimin sonucunda birdenbire böyle bir hareket ortaya çıktı. Binlerce sakat insan parlamentonun önünde gösteri yaptı. Devrimin bir başka önemli sonucu bağımsız bir işçi hareketinin ortaya

çıkması oldu. Aslında bu hareket devrimle birlikte değil, 2006 yılındaki büyük grev dalgasıyla başlamıştı. Hatta, Mısır'daki İngiliz işgalinin son günlerinde yaşanan büyük işçi hareketi dalgasından sonra Mısır tarihindeki en büyük işçi hareketlerinden birisi olan bu hareket devrimin en önemli tetikleyici unsurlarından biriydi. Devrim sırasında dönüm noktası Mübarek'in istifa etmeye zorlanmasından bir gün önce başlayan grev dalgasıydı. Bence Mısır ordusundaki generallerin ve ABD'nin Mübarek'in gitmesi gerektiğine karar verdikleri nokta bu oldu. Şu anda Mısır'da devlet güdümündeki eski sendika konfederasyonundan kurtulup bağımsız bir sendika konfederasyonu

kurulması yönünde çok ciddi girişimler var. Kahire'de Devrimci Sosyalistler tarafından örgütlenen bir etkinliğe katıldım. Aynı etkinliğe katılan çeşitli işçi gruplarında müthiş bir kendine güven vardı. Mısır'da devrimci sosyalistler şu anda birkaç şeyi aynı yapıyorlar. Bağımsız bir işçi hareketinin inşasına yardımcı oluyorlar. Ayrıca Kahire ve çeşitli başka yerlerde kurulan halk komitelerinin içinde çalışıyorlar. Ve Mısır'daki işçi hareketinin sesi olabilecek demokratik bir işçi partisinin kurulması için uğraşıyorlar. Mısır'da Marksist bir parti kurmanın önündeki tüm yasal engeller henüz kalkmış değil. Ayrıca sınıfsal temelli partilerin kurulması hala yasak. Fakat hala Kahire'de

Kapitalizmin krizi bitti mi?

Alex Callinicos: Şu anda dünyadaki eğilimlere baktığımız zaman emperyalizmin ne kadar tehlikeli bir sistem olduğunu görmek mümkün. Devrimci Marksistlerin birinci büyük emperyalist savaş sırasında vardıkları sonuçların bugün de tekrarlanabileceğini gösteriyor. Emperyalizm, kapitalizmin evriminin kaçınılmaz bir sonucudur. Dolayısıyla güvenli bir dünya istiyorsak kapitalizmden kurtulmamız gerek. Uluslar arası sosyalist bir devrim olması gerek. Ortadoğu'daki ayaklanmalar sonucunda bu düşünce eskiden olduğundan daha güncel ve mümkün görünüyor.

Çin ekonomisi hala Amerikan ekonomisinden çok daha küçük ve dünya ekonomisini krizden çekip çıkarmak için yeterince büyük değil ve fazla ihracata bağımlı. İkincisi, Çin'in bu büyüme sürecini sağlayan şey, sanayiye yapılan yatırımdır. Yani Çin şirketleri ülkenin üretim kapasitesini müthiş büyütüyorlar, ulaşım sistemi büyüyor ve gelişiyor. Ama şöyle bir sorun var; bu fabrikaların ürettikleri bütün bu malları kim satın alacak? Bu sorunun cevabı yok.

Bundan çok daha önemli borçlu ve alacaklı ilişkisi Amerika ile Çin arasındaki ilişki. Yani dünyanın en büyük ekonomisi olan Amerikan

ekonomisi dünyanın ikinci büyük ekonomisine çok miktarda borçlu. Bu durum, ABD ve Çin arasında çok çeşitli gerginlikler yaratıyor. Bunlar, kısmen ekonomik, ama aynı zamanda jeopolitik bir yanı da var. Çünkü Çin, ABD'nin şu anda dünyadaki hegemomik konumunu tehdit eden ülke. Ama Çin bütün bu parayı Amerika'ya borç vermiş durumda. Amerikan egemen sınıfının Çin'e borçlu olmanın hiç hoşnut olmadığından emin olabiliriz.

1930'ların krizine bakarsak şunu görmek mümkün, bir ekonomik kriz sağın işine yarayabilir ve faşizmin iktidara gelmesiyle de sonuçlanabilir. Ama aynı zamanda ekonomik krizin devam etmesi ve gelişmesi zaman içinde dalga dalga direnişin gelişmesini de sağlayabilir. Özellikle 1930'ların ortalarında Fransa'da, İtalya'da ve İspanya'da muazzam direniş dalgaları gelişti. Sanırım şimdi buna benzer bir şeyin gelişmeye başladığını görüyor olabiliriz. Bunun en iyi göstergesi Arap dünyasındaki devrimler.

Avrupa'da daha karmaşık bir süreç var. Karmaşık olmasının nedeni de Avrupa'da işçi sınıfının daha örgütlü olması. Avrupa'da işçi hareketi çok daha güçlü, ama bunun bir sonucu da güçlü bir reformist hareket olması. Arap dünyasında şöyle bir sorun

yaşadı egemen sınıflar; kitleler ayaklandığı zaman kitlelerle egemen sınıf arasında bir arabulucu işlevi görebilecek kurumlar yoktu. Avrupa'da ise reformist sendika bürokrasileri var. Bunlar hem bir yandan eylem başlatabiliyorlar, grev çağrısı yapabiliyorlar. Ama aynı zamanda egemen sınıfla müzakere sürecine giriyorlar. Ama Avrupa'da bu resmi işçi sınıfı yapılarının dışında bazı hareketlerin, örneğin gençlik hareketlerinin patlamasına şahit oluyoruz. Geçtiğimiz iki gün boyunca İspanya'da gözlemlediğimiz gençliğin protesto hareketi bunun iyi bir örneği. Ve bazen gençlik ayaklanmaları işçi sınıfı hareketini tetikleyen bir işlev de görebiliyor. İngiltere'de geçen senenin sonlarına doğru ciddi bir öğrenci hareketlenmesine tanık olduk. O hareket işçi sınıfına kendisinin öne geçmesi için esin kaynağı oldu.

Henüz her şeyin başındayız ve hem Avrupa'da hem Amerika'da süreç çok eşitsiz bir şekilde gelişiyor. Gözlemlediğimiz kriz ve ona tepki süreçleri çok karmaşık. Bu da kapitalist krizler hakkında tutarlı ve açık bir Marksist kriz analizine sahip olmanın önemini vurguluyor. Böyle bir anlayışa sahip olduğumuz zaman siyasi yönelimimizi sapmamak daha mümkün hale geliyor.

Ülk kazanımı işmesi oldu"

inanılmaz bir atmosfer var. İnsanlar başardıkları şeyle gurur duyuyorlar. Eylem yapma, herhangi bir olay karşısında harekete geçme yetenekleri inanılmaz artmış durumda ve bundan vazgeçemeyecekleri çok açık.

Kısa süre önce Mısır'da Müslümanlar ve Hıristiyanlar arasında bir çatışma yaşandı. Bu konuda nasıl bir atmosfer gözlemlediniz?

Alex Callinicos: Devrimin anlık bir olay değil bir süreç olduğunu iyi anlamamız gerekiyor. Rus Devrimi 8 ayda, Fransız Devrimi 5 yılda, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra gerçekleşen ve yenilen Alman Devrimi süreci 5 yılda, Irak Devrimi 5 yılda gerçekleşti. Bütün devrimlerin ortak özelliği kitlelerin siyaset sahnesine çıkmasıdır. Fakat bu süreçte aynı zamanda daha muhafazakâr güçler devrimi geriletmeye çalışırlar. Bu süreç Mısır'da bir dizi şekilde gerçekleşiyor. Birincisi, ordu ile Müslüman Kardeşler'in liderliği arasındaki ittifak. Bu çok paradoksal bir durum çünkü Mısır'da ordu 1952'den beri çok güçlü ve bu gücünün en önemli nedenlerinden bir tanesi Müslüman Kardeşler'e karşı mücadele ediyor olmasından geliyordu. Müslüman Kardeşleri'nin gençlik örgütlenmesi üyelerinin çoğu Tahrir Meydanı'ndaydı. Ama şimdi ordu Müslüman Kardeşler'in muhafazakâr yönlerini düzeni yeniden sağlamak için kullanıyor. Böyle bir çatışma oldu, fakat Nakba'nın yıldönümünde yapılan gösteride Müslümanların ve Hıristiyanların birliği yönünde konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Çünkü bu birlik Tahrir'deki mücadelenin en önemli özelliklerinden biriydi. Dolayısıyla tabii ki gerici güçler devrimi bitirmek için bu tür saldırılarda bulunabiliyorlar. Fakat bu, Rus Devrimi sırasında Kornilov'un devrimi bastırmaya çalışmasından farklı bir durum değil.

Mısır'da Eylül ayında seçimler var. Seçimlere kimler katılacak?

Alex Callinicos: Müslüman Kardeşler kesinlikle seçime katılacak. Fakat daha önce de söylediğim gibi Müslüman Kardeşler bölünmüş durumda. Müslüman Kardeşler'in içinde liderliği eleştiren çok ciddi bir kesim var ve dolayısıyla Müslüman Kardeşler'inden bir kısmı parti çıkması olasılığı çok yüksek. Seçime katılacak olan El Baradei gibi liberal güçler var.

Kendilerine çok güveniyorlar. Solda durum biraz daha belirsiz. Devrimci Sosyalistler'den ayrılanların kurduğu Sosyalist Yenilenme adlı bir grup var. Devrimci Sosyalistler var ve bir de eski Komünist Partisi'nden kalan unsurlar var. Bu unsurlar Stalinizm ile güçlü bağları olan, Mübarek rejimi sırasında gerici Müslüman Kardeşler'e karşı Mübarek'i destekleyen unsurlar. Tüm bu sol grupların aynı çatı altında seçime katılma olasılığı var ancak bu henüz netleşmiş bir durum değil.

Mısır'da devrim düzende ne gibi sarsılmalara neden oldu?

Alex Callinicos: Mısır'da ordu hala gücünü korumasına rağmen devlet

aygıtının bazı unsurları çöktü. Örneğin polis teşkilatı tamamen çökmüş durumda. Çoğu kaçmış. İnsanlar karakolları basıp işgal etmişler ve kendi ihtiyaçları için kullanıyorlar. Bu devrimden önce hayal bile edilemeyecek bir durumdu. Ekonomi çökmüş durumda. Mısır Maliye Bakanı sadece turizmden dolayı bu yıl 2 milyar dolar kaybettiklerini söyledi. Yardım için IMF'ye başvurmuşlar. Eğer IMF her zaman olduğu kadar aptalca davranırsa bir sürü şart ileri sürecektir, bu da insanların zaten çok düşük olan yaşam standartlarına saldırmayı gerektirecektir ve muhtemelen yeni bir toplumsal patlama yaşanacaktır. Şu anda Mısır'da ordu ve egemen sınıf yeterli politik desteğe sahip sivil bir hükümet istiyor. Bu hükümetin sistemin polis teşkilatı gibi yıkılan kurumlarını yeniden kurmasını ve daha yeni-liberal politikalar uygulamasını istiyor. Ama halk yeniden harekete geçmeye çok hazır. Dolayısıyla yeni hükümetin bunu yapması gerçekten çok zor olacaktır.

Obama'nın konuşması hakkında ne düşünüyorsunuz?

Alex Callinicos: Obama'nın konuşması bence tam da ABD yönetimini ikiyüzlülüğünü yansıtan bir konuşmaydı. Amerika'nın Ortadoğu'daki varlığı Arap diktatörlerine bağlı. Dolayısıyla Obama, dünyadaki en kötü diktatörlüklerden birisi olan Suudi Arabistan hakkında hiçbir şey söylemedi. Obama ve danışmanları bölgede olan devrimlere doğrudan karşı çıkmanın bir intihar olduğunu anlamış görüyorlar, bu nedenle örneğin Mübarek'in gitmesine asla karşı çıkmadılar. Bu devrimleri kendi istedikleri yöne çekmeye çalışıyorlar. Örneğin Obama Mısır devrimini Amerikan devrimi ile karşılaştırdı. Mısır gençlerinin devrimde harcadıkları enerjileri fabrikalar kurmak ve ekonomiyi canlandırmak için kullanmalarının ne kadar iyi olabileceğinden söz etti. Amerika sürekli olarak bölgede ekonomik reformlara vurgu yapıyor. Bu gelişkil bir durum çünkü bu devrimler zaten yeni liberal politikaların sonucunda gerçekleşti. Ama Amerika bölgeye çözüm olarak daha fazla yeni-liberalizm öneriyor. Dolayısıyla devrimleri eski düzenin kendi reforme etmesiyle sınırlandırmaya zorluyor. Bence ABD'nin bölgeye ilişkin bugünkü stratejisi buna dayanıyor.

Röportaj: Arife Köse

Emperyalizm teorisi günümüzü açıklıyor mu?

Alex Callinicos: Emperyalizm 20. yüzyılın başlarında kapitalizmin nasıl geliştiği ile ilgilidir. O dönemde kapitalizmin geçirdiği iki temel ve önemli değişim var; birincisi her bir sermaye biriminin büyüme ve küresel çapta işlemeye başlama süreci. İkincisi, sermaye ile devlet arasındaki ilişki çok daha yakın hale gelmesi. Sermaye birimleri büyüdükçe hem kendi ülkeleri içinde hem de küresel çapta faaliyet gösterebilmek için devletin yardımına ihtiyaç duydular. Aynı zamanda devletler de rakip devletlere karşı güçlerini koruyabilmek için ciddi bir sanayi sermayesine ihtiyaç duydular. Dolayısıyla, kapitalist emperyalizmde ekonomik ve jeopolitik gelişmeler iç içe geçti.

Bu yılın sonunda Amerikan ordusu Irak'tan tamamen çekilecek. Obama Afganistan'daki savaşı huzlandırdı fakat ABD'nin Afganistan'da askeri bir zafer elde edeceğini düşünmüyorum. Birkaç yıl önce birisi ABD'nin yapması gerekenin Bin Ladin'i öldürüp zafer ilan edip Afganistan'dan çekilmeye başladığını söylemişti. Bin Ladin'in öldürülmesi ABD'nin Afganistan'dan çekilmesini kolaylaştırıyor. Sonuç olarak Bush'un oynadığı kumar ABD için felaketle sonuçlandı. Ekonomik kriz bu felaketin boyutunu daha da artırdı. ABD'de bağlayan bu kriz, diğer ülkelere kıyasla gelişmiş Batı ülkelerini daha çok etkiliyor. ABD ve Çin'i kıyaslarsak, Çin bu krizden hafif etkilenecek çıktı, tekrar kendisini toparladı ve kendisine hammadde tedarik eden bütün ülkelerin de krizden çıkmasını sağladı. Dünyada herkes ABD'nin sadece Ortadoğu'da askeri olarak yığılma uğrayıp ekonomik güçler dengesinin de şu anda ABD'nin aleyhine geliştiğini görebiliyor. Şu anda herkes ABD'nin küresel bir güç olduğunu değil, Çin, Brezilya gibi yükselmekte olan güçleri tartışıyor. Bu, tüm dünyada oldukça istikrarsız bir durum anlamına geliyor.

Bu eğilimlere baktığımız zaman emperyalizmin ne kadar tehlikeli bir sistem olduğunu görmek mümkün. Devrimci Marksistlerin birinci büyük emperyalist savaş sırasında vardıkları sonuçların bugün de tekrarlanabileceğini gösteriyor. Emperyalizm, kapitalizmin evriminin kaçınılmaz bir sonucudur. Dolayısıyla güvenli bir dünya istiyorsak kapitalizmden kurtulmamız gerek. Uluslar arası sosyalist bir devrim olması gerek. Ortadoğu'daki ayaklanmalar sonucunda bu düşünce eskiden olduğundan daha güncel ve mümkün görünüyor.

21. yüzyılda devrim mümkün mü?

Kapitalizmin 400 yıllık tarihinde gerçekleşen büyük 3. ekonomik krizin yaşandığı günümüz dünyasında milyarlarca insan günde 2 dolar gelirin altında, yoksulluk ve yoksunluk içinde yaşıyor. Kapitalist düzen insanlığın temel ihtiyaçları olan beslenme, barınma ve sağlıklı bir yaşamı getirmekten bir de iklim felaketini yarattı. İşçilerin ve yoksulların oluşturduğu çoğunluk mutsuzluk içinde yaşıyor.

193 kapitalist devlet altında 6.5 milyar insanın yaşadığı 21. yüzyılın dünyasında kapitalizme ve sınıflı toplumların tarihine son verecek devrimler mümkün mü? Kapitalizm tarafından son sürat uçuruma doğru sürülen uygarlık treninin yönünü değiştirebilecek miyiz?

Cahil ve eğitimsiz yığınlar nasıl devrim yapacak?

Kapitalizm eşitsizlik üzerine kuruludur, bilgi de bir metadır ve paylaşımı da eşitsizdir; Milyonlarca insan okula gitmeden, tek bir kitap dahi okumadan yaşıyor. Ancak insanlık tarihi cahil ve eğitimsiz yığınların kolektif olarak mücadeleye atıldığında hızla öğrendiğini ve kendini geliştirdiğini sayısız örnekle yazar. **1871'de Paris Komünü**nü kuran, 1917'de Rusya'da iktidara gelen, bugün Tunus'ta ve Mısır'da on yıllardır iktidarda bulunan diktatörleri yıkan güç bir sürü olarak nitelenen emekçi sınıflardır.

Devrim kitaplarla, broşürlerle, aydınlanmış bir grubun toplumun geri kalanını da aydınlatması ile gerçekleşmez. Devrime yol açan sınıf mücadelelerinin varlığı sömür, baskı ve eşitsizlikle belirlenen maddi koşullardan kaynaklanır; Sınıf mücadelesi bu toplumda an be an sürer. Kitleler maddi koşulları değiştirmek için harekete geçtikleri zaman kendilerini de değiştirirler. Ön yargılardan, cinsiyetçilik ya da milliyetçilik gibi burjuva fikirlerden, devletin kutsallığı gibi efsanelerden hızla koparlar. Tarihte tüm devrimler, normal koşullarda etkisiz ve inisiyatifsiz gözüken halk yığınları tarafından gerçekleştirilmiştir. Batı kapitalistleri tarafından cahil ve barbar olarak sunulan Arap halklarının tüm dünyaya gösterdiği de budur.

Tepeden tırnağa silahlı devletler devrimi ezmeyecek mi?

Ordular, tanklar, tüfekler devletler tarafından "dış düşman" başka devletlere karşı değil "iç düşman" kendi emekçi sınıflarına çevrilmiştir. Politik gösterilere polis saldırır, hükümetler grevleri yasaklar, büyük kitle hareketlerinin karşısına ordular çıkar. Küresel kapitalizm militarizmi turmandırır; Her gün üretilen yeni silahlar düzenin ve devletlerin imha kapasitelerini artırır. Buna karşılık milyonlar harekete geçtiğinde, silahlardan korkmamaya başladığında ordular işlevsizleşir ve

bölünür. Bir taraf eski düzeni onarmak isterken diğerleri ayaklanan halka katılır. Tunus ve Mısır Devrimleri'nin başarısı halk hareketinin orduların bölmüş ve işlevsizleştirilmiş olmasından kaynaklanır. Mısır'da gizli polis örgütünün varlığına halk son verdi; Devrimden önce kimse Mübarek'in katillerine dokunulabileceğini dahi düşünmemiştir.

Peki ya ABD emperyalizmi? Dünyanın en büyük ekonomik ve askeri gücü devrimleri kolayca ezmez mi?

ABD emperyalist bir güç olarak küresel kapitalizmin devam etmesi için her türden çılgınlığı yapabilir. Ancak ABD dünyayı tek bir merkezden yönetmediği gibi her şeye kadir değildir. Profesyonel ordusu, devasa silah endüstrisine rağmen hem askeri olarak müdahale ettiği halkların hem de Amerikan işçi sınıfı ve halkıyla karşı karşıya gelir.

ABD 2001'de Afganistan'ı işgal etti, ancak üzerinden 10 yıl geçmesine rağmen halkın direnişini bastıramadı. Emperyalizmin Afganistan'daki bir bataklığa gömüldüğünü sadece savaş karşıtları değil ABD'li generaller de söylüyor. ABD orduları bir çok emperyalist devletin desteğini olarak 2003'te Irak'ı işgal etmişti.

8 yıl sonra, bu yılın sonunda ABD askerileri halkın direnişi nedeniyle Irak'tan çekilecek. Afgan ve Irak halkları karşılarındaki yüksek teknolojiye sahip ordulara rağmen yenilmedikleri gibi dünyada milyonlarca insan savaşa ve işgallere karşı sokağa çıktı. Amerikalı savaş karşıtları ve işçi sınıfı ekonomik bedeli kendisine ödetilen bir savaşı

karşı çıktı. Mart ayında Libya'ya saldıran ABD ordusu halkın yüzde 60'ının emperyalist müdahaleye 'hayır' demesi sonucu liderlikten çekilmek zorunda kaldı. Arap halklarının devirdiği diktatörler, ABD'nin sadık dostlarıydı. Emperyalizmin desteğine rağmen şimdi tarihin çöplüğüne gönderiliyorlar. 1960'larda Vietnam'da olduğu gibi 21. Yüzyılın dünyasında da ABD ve emperyalist ordular, NATO gibi savaş örgütleri yenilebilir.

İnsanlar gazetelerden okuduklarına, TV'lerden gördüklerine inanıyor. Medya çarpıtıp, yalan söyleyerek insanları kandırıyor.

Sadece medya değil, okullarda, dersanelerde, kışlada, evlerde hakim fikirler hakim sınıfın fikirleri; medya özgürlük için ayağa kalkanları diğer ezilenlere "terörist" olarak gösterebildiği gibi, insanca bir yaşam için grev yapan işçileri, nükleer santrallara karşı mücadele eden aktivistleri, devrim için mücadele eden sosyalistleri de sistematik olarak karalıyor. Ancak sadece bu işe yaramıyor.

Dünyanın dört bir tarafında gelişen mücadeleler medya tarafından her eve aktarılıyor. İnternet aracılığıyla dünyanın bir ucunda başlayan bir mücadele öte ucunda hemen duyuluyor. Bu düzenden hoşnutsuz olanlar, diğer insanların da aynı hoşnutsuzluğu paylaştığını, benzer şeyleri istediğini görüyor.

Kitleler mücadeleye atıldıkça, birleştikçe medyanın yalanları da işe yaramaz; Küresel kapitalizmin bir sektörü olan medya istemeden devrime yardımcı olabilir.

Örgütsüz yığınlar nasıl devrim yapar ki?

1916 yılının sonunda Lenin "Bizim kuşak devrimi göremeyecek" diyordu. İki ay sonra devrim oldu. Tarihin gördüğü en baskıcı devletlerden biri olan Çarlık, kadın işçilerin başlattığı grevler sonucu kendiliğinden bir devrimle yıkıldı. Tarihteki tüm devrimler gibi Tunus ve Mısır devrimleri de bir plan dahilinde gerçekleşmedi. **Tahrir Meydanı**'nda gösteri çağrısı yapan aktivistler oraya kaç kişinin geleceğini ve ne olacağını bilmiyordu. Milyonlar Tahrir'e aktı, 18 gün boyunca faşistlerin ve polislerin saldırılarına karşı direndi, Ortadoğu'nun en güçlü devlet adamların biri olan Mübarek'i devirdi.

Devrim kendiliğinden olur. 21. yüzyılda işçi sınıfının çoğunluğunun ekonomik mücadele örgütü sendikalara dahi sahip olmadığı, güçlü işçi partilerinin ve devrimci partilerin olmadığı da bir gerçek. Devrim buna rağmen olur ve işçi sınıfının kendi taban örgütlerini, siyasal örgütlerini kurmalarına da yol açar. Devrimin devam etmesi, demokratik haklardan özgürlüğü kazanmaya ilerlemesi, kapitalist üretim ilişkilerine son verilmesi için emekçi sınıfların devrimci partilere ihtiyaç vardır. Devrimci partiler işçi sınıfının geniş kesimlerini en ileri taleplerde birleştirirken, onların kapitalizmi yıkmak için kullanılacak elinde bir silaha dönüşür. Tunus ve Mısır devrimlerinin, Ortadoğu devrimlerinin sürekliliği, dünya çapında kapitalizmin yenilmesi için devrimci sosyalist partilere ihtiyacımız var.

Volkan Akyıldırım

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da devrimci dalgayı diktatör Bin Ali'yi deviren Tunus Devrimi başlattı. Tunuslular ekmeğin ayaklanırken...

Kadınlara yönelik şiddetin kökeni nedir?

20 Mayıs Cuma günü gazetelerin manşetleri bir kadın ölümü haberi daha verdi. **Hülya Tazegül** kafasından ve karnından yediği kurşunlarla, ayrılmak istediği eşi **Turgay Tazegül** tarafından öldürüldü. Tam da **Ayşe Paşalı**'nın katili olan eski eşi müebbet hapisle cezalandırılmış ve Türkiye'de ilk kez yargının bu kadar çabuk ve indirim uygulamadan karar vermiş olmasına sevinirken. Hülya olayında suçlular çok bariz. İki yıldır şikayetçi olduğu halde **Turgay Tazegül**'ü sadece ifadesini alıp bırakan polis kuvvetleri. Koruma isteği olmasına rağmen işçi bir kadının dertleriyle uğraşamayacak kadar yoğun ve ulaşamayacak kadar yüksek olan **Cumhuriyet Savcılıkları**. Ve tabii ki kemer atölyesinde mesaisi bittikten sonra oğluna ekmek götüren karısını 'barışma' isteğini reddettiği için vuran **Turgay Tazegül**. İki yıldır sürekli iş değiştirerek oğluna bakmaya ve yaşmaya çalışan bir kadını Hülya. Aynı **Ankara Adliyesi**'nde çalışarak kızlarına bakmaya çalışan bir diğer işçi kadın **Ayşe Paşalı** gibi. Bu hikayeleri okuyan her kadının dünyayı erkek dünyası olarak görmesi çok olası. Feministler (sosyalist feministler dahil) yargı erkek, devlet erkek, sistem erkek derken aslında bu ilk bakışta görünen şeyi sloganlaştırıyorlar. Peki kadınların şiddet gördüğü ve yıkmak istediklerinde bedeli hayatlarını kaybetmeye kadar giden aile kurumu neden bu kadar önemli? Neden devlet iki yıldır şiddet gören bir kadının boşanma talebini hemen kabul etmeyecek kadar bu kuruma düşkün? Yani Marks'ın bundan 150 yıl önce adını koyduğu gibi bu aile neden kutsal?

Sistem erkek mi?

Kadınların içinde yaşadığımız sistemde 'ana rolü' çocuk doğurup büyütme ve esas işi işçi olmak olan eşlerini tekrar çalışabilir halde tutmaktır. Buna Engels yeniden üretim süreci diyor. Bu rol kadınlar çalışsa da değişmez. İki yükü birden taşımak zorundadır. Peki bu durum erkek işçi ve patronların kadınları evde tutmak için birlikte hazırladıkları bir komplo sonucu mu doğmuştur? Hayır. Kadının özelleştirilmiş olan ev içinde ürettiği her şeyi toplumsallaştırmak sistem için pahalı olduğu için aile kurumu kutsanmıştır ve rolleri burjuva ailelerin değerleriyle biçimlendirilmiştir. Yani kapitalist sistemde ailenin gerekliliği doğrudan erkek için değil sermaye birikimi içindir. Eve ekmeç getiren erkek kendini evin reisi olarak hissederek aslında içinde olduğu ezilimi konumundan kendini bir kademe yükselmiş hissederek. Patriark değildir. Toprak sahibi değildir. Artık ürünün sahibi değildir. Fakat evinde çocuğunu büyüten kadının sabih olduğu sanabilir ya da bütün aileyi geçirdirecek (güya) paranın kontrolünü

elinde tutabilir. Bütün bu iktidar ilüzyonları erkek işçileri egemen sınıfın aile değerlerine ikna edebilir. Benzer bir şekilde kadınlar da kendilerini pasifize eden değerlere ikna olabilirler. Bu istenendir, okul kitaplarında resmedilen, dinde anlatılan ve yasalarda maddeleşen cinsiyetçiliktir. Ama kadınlar bu rollere meydan okuyabilirler de? Nasıl?

Çalışan kadınlar, değişen değerler! Kutsal denge bozulur!

Eğer kadın çalışarak biraz da olsa o köhnemiş aile kurumunun dışına çıkıyorsa kriz kaçınılmaz olur. Çalışan kadınlar ev işleriyle ilgili erkeklerle tartışmaya başlar. Çünkü kadın artık kapalı dünyadan çıkmıştır ve doğal bir biçimde ev sorumluluklarının yerine getiricisi olmadığını düşünür. Bu her günkü çatışmalarda kadınların değiştirdiği çok şey var. Bunların bir kısmı ev içinde erkekle tartışarak kazandığı şeyler bir kısmı ise erkeklerin desteğiyle patronlardan kazandığı şeyler. Doğum izinleri, eşit ücret hakkı, sendika hakkı vs. Şu ana kadar anlatılmamış dünyada kan, şiddet, taciz ve tecavüz hikayesi yok. Ama bunlar aslında bu sistemde kadınların günlük hayatlarının bir parçası olmuş denebileceği kadar yaygın. Turgay Tazegül işsiz ve alkolik bir işçi sınıfı erkeği. Hülya Tazegül'ün çalışarak geçindirmeye çalışmış olduğu 'ailenin' içinde her gün kendi değersizliğinin acısını karısından çıkarmaya çalışmış bir erkek. Onu göz altına alıp bırakan polisler ise ailenin korunması gerektiğini kanunlardan

öğrenerek uygulayan resmi kolluk güçleri. Hülya'ya koruma vermeyen savcılar ailenin toplumun en küçük en önemli en çekirdek en vazgeçilmez kurumu olduğuna her gün hükmedilen yargının yorucuları. Bunların hepsi suçlu. Düne kadar bunların hiçbirisi ceza almazdı. Nihayet **Ayşe Paşalı**'nin katili müebbet aldı. **Turgay Tazegül**'de müebbet alabilir. Ama yargı ve polisin ihmalleri yanlarına kar kalacaktır. **Cumhuriyet Başsavcılığı**'nın ihmalinin bir müebbet kararı daha kapatır mı? Ya da müebbet hapis cezaları kaç Hülya'yı kurtarır?

Bu cinayetlerin artması AKP muhafazakarlığının mı bir sonucudur?

AKP'nin, kadın sorunu söz konusu olduğunda aklına gelen ilk kelime 'aile'. **Aileden ve Kadından Sorumlu Bakanı Aliye Kavaf** yemiyor içmiyor aileyi koruma konferanslarına katılıyor. Eşcinseller aileye tehdit, gevşek boşanma yasaları aileye tehdit. Misyonu bu kurumu çelikten duvarlarla sarmak. Öyle ki **Hülya Tazegüller** içinden çıkamıyorlar. Bütün bunlarla birlikte AKP bu konuda kendinden önceki iktidarlardan daha mı geride. Değil. CHP'sinden AKP'sine sistemin tüm burjuva partileri aynı değerleri savunur durur ezelden beri. Cinayet haberlerine baktığımızda karşımızdaki erkek profili ise Cuma namazından çıkmış, Fethullah Gülen cemaati üyesi ve kadınlara düşman 'gerici' bir erkek profili değil. AKP tabii ki iktidar partisi olarak yaşanan şiddet-

ten sorumludur. Bakanlığı sığınma evi açmak yerine konferans düzenlediği için. Kadının doğuracağı çocuk sayısını tayin eden bir başkanı olduğu için. Ama ezilmişimiz AKP ile başlamadı ve AKP ile bitmeyecek.

Batsın, ahlakınız batsın!

Sistemin bize doğalmış gibi dayattığı roller değişmedikçe cinsiyetçilik yeniden üretilmeye devam edecek. Yasalar ve onun uygulayıcıları kadınlara aleyhine işlerken değerleri korumaya çalışmıyor özünde. Norm haline getirdiği ahlak anlayışı ve kutsadığı aile kurumunu kadınları ikinci cins yapan çünkü kadını yaptığı işleri maliyet olarak gören, kar güdüsünden başka bir güdüsü olmayan sermaye sahiplerinin değerlerini koruyor.

Sosyalistler cinslerin eşitliği için verilen tüm mücadelelerin örgütleyici olmak zorundadır. Yargısından medyasına tüm kurumlardaki cinsiyetçiliği teşhir ederken, kadınların özgürlüğü için onu tutsak eden tüm değerlere karşı da savaş açarlar. Kocalarından boşanmak isteyen kadınları 'ahlak' üzerinden suçlu ilan eden tüm değerlere, şiddet görünken şahit bulunduğu halde gizlenen çünkü aile içinin özel olduğunu anlatan tüm ahlak değerlerine, oğlu ve eşine balyozla şiddet uygulaması birini gözaltından serbest bırakan yüce devletin üniformalı güçlerinin ahlaki değerlerine meydan okuyoruz.

“İşçi temsilcileri sovyetlerinin mümkün olan biricik devrimci hükümet olabileceğini, ve bu yüzden, bu hükümet burjuvazinin etkisinde kaldığı sürece, bizim görevimizin, yığınlara sabırla, yöntemle ve direşkenlikle taktiklerindeki yanılığını, bu yığınların pratik gereksinmelerini özellikle gözönünde tutarak açıklamaktan başka bir şey olamayacağını bu yığınlara anlatmak.

Azınlıkta olduğumuz sürece, bir yandan da bütün devlet iktidarının işçi vekilleri sovyetlerine geçmesinin gereğini savunarak, yığınların, yanılıklarını deneyimlerle düzeltebilmeleri için bir eleştiri ve aydınlatma çalışması yapıyoruz.”

Nisan Tezleri, Vladimir Lenin

Lenin sosyalist devrimi nasıl savundu?

Teori gri, yaşam yeşildir

Ersin Tek

Hem burjuva ideologları hem de stalinistler, Marksizmi bir dogma gibi sunmakta ortaklaşlar. Neredeyse bebekliğinden itibaren hem celik disiplinli bir diktatör aday, hem de parti fikrinden devrim gününe tamamen bir devrimci olarak Lenin'in portresini çizmek de bu sunumun en önemli parçasıdır.

Elbette, Marksizm bir dogma değil. Marksizm, yaşadığımız dünyayı değiştirmek için bir eylem kılavuzu. Ama bu kılavuz, değiştirmeye çalıştığı dünyada şekillendi ve şekilleniyor. İster sağ, isterse sol gibi gözükün bir yaklaşım olsun, marksizmi bir dogma olarak anlatanlar yanılıyorlar. Marks ve Engels, yaşadıkları dönemde dahi, teorilerinden "formüller" üretip, ezberlemeye çalışanlarla alay ederken "Bizim teorimiz bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur" itirazını yükseltiyorlardı.

Bolşevik teori: Aşamalı devrim

1917'nin ilk yarısına kadar Rusya'daki sosyalistlerin temel bir varsayımı vardı. Bu temel varsayım, marksizmin sınıflar tahliinden kaynaklanıyordu. "Rusya'da feodalizm hâkim olduğuna ve kapitalizm henüz gelişme aşamasında olduğuna göre" diyordu Bolşevikler, "önceliğimiz sosyalist değil, devrimci demokratik bir devrimdir".

Bu varsayımın temelinde Rusya gibi kapitalizmin çok geri olduğu ve çarlığın hüküm sürdüğü bir ülkede gelişecek bir devrimin işçi ve köylülerin

öncülüğünde olmakla beraber "işçi devleti" niteliği taşıyamayacağı vardı. "İşçi ve köylülüğün demokratik diktatörlüğü" biçiminde ifade edilen bu teori, sosyalist devrimden önce gerçekleşecek burjuva nitelikteki bir devrimi önkoşul olarak kabul ettiğinden; bu ön kabul üzerinden sosyalist bir strateji geliştirmeyi amaçlıyordu.

Madem ki öncelikle "ara bir aşama" yaşanacaktı, bu ara aşamaya işçi sınıfı öncülük etmeli, kendisini bir siyasi özne olarak ortaya koymalı ve bir sonraki sürece ilerlerken en aktif özne olma görevini yerine getirmeliydi. Devrimci mücadele burjuvaziye terk edilemeyecek kadar değerli olduğuna göre, işçilerin ve sosyalistlerin omzunda olmalıydı.

Lenin'in, "demokratik diktatörlük" teorisinin kökeninde yalnızca kapitalist bir gelişme dönemi ve ardından gelişecek bir sosyalist devrim olduğunu söylemek de doğru olmaz. "Demokratik devrimden, derhal ve bütünüyle gücümüzle, sınıf bilinçli ve örgütlü proletaryanın gücü ile orantılı olarak, sosyalist devrime geçmeye başlayacağız. Biz kesintisiz devrimden yanayız. Yarı yolda durmayacağız." satırlarını yazan da 1917 Ekim'inden 10 yıl önceki Lenin'dir.

Lenin devrimden öğreniyor

Eski Rus takvimine göre 23 Şubat (8 Mart) günü sokağa çıkan işçiler, bugün Şubat devrimi olarak bildiğimiz devrimi yaratacaklarının farkında değildi. Pek çok sosyalistin ve işçinin sonradan hiç kimsenin öngöremediği bir devrim olduğunu ifade ettiği Şubat devrimi

aşağıdan bir mücadelenin ürünü olarak doğdu ve gelişti.

Sokaklar işçilerin kontrolüne geçerken, burjuvazi iktidarı almaktan çekiniyordu. Devrim, bütünüyle işçi sınıfının kontrolünde ilerliyor, burjuvazi ise sonunu görmediği maceraya girişmek istemiyordu. Ne var ki sokakları doldurmuş olan ezilenlerin eylemi, tıpkı **Tahrir Meydanı**'nı gören Mübarek gibi; Rus Çarı için de iktidarın sonunu işaret ediyordu. Çar çekildi. Yerine gelecek hiçbir çar adayı da çıkmayınca monarşi "kendiliğinden sona erdi".

Burjuvazi "maceradan" uzak durmak isterken, korkudan Çarlık koltuğu bomboş durdu; "o zamanın adeta havada asılı durucasına durduğu an" yepyeni bir iktidar odağı şekilleniyordu: İşçi sınıfının kendi temsilcilerini seçtiği, seçmekle kalmayıp her an geri çağırma hakkına sahip olduğu ve bütün temsilcilerin ortalama işçi ücretine sahip olduğu "sovyet" (işçi konseyi).

Sovyet içerisinde güçlü olan Menşevik liderler, burjuvaziye iktidarı devredebilecek için adeta yalvarıyordu: "Burjuvaziyle bir uzlaşmaya varılması zorunludur. Devrimin izleyebileceği başka bir yol yoktur. Tüm iktidarın elimizde olduğu ve bir parmak hareketiyle hükümeti alaşağı edebileceğimiz doğru; ancak bu devrimi bozguna uğratmak anlamına gelir" diyorlardı. Ürkümüş burjuvazi, alçak bir sırtış ve büyük bir memnuniyetle işçilerden devrimi devralmak üzere tekrar saklandığı inden çıktı. Geçici Hükümet aracılığı ile burjuvazinin iktidarını temsil eden aygıt kuruldu.

İkili iktidar

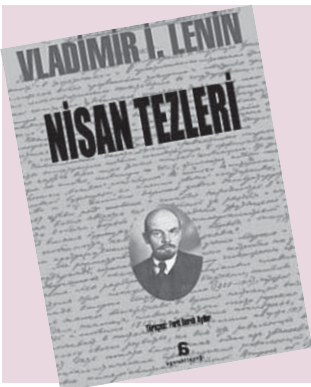
Bir yanda işçilerin temsilcisi Sovyet diğer yanda gerçekte burjuvazinin temsilcisi Geçici Hükümet. İki farklı sınıfın iktidar aygıtı tarihin bir anında aynı anda ortaya çıkmıştı. Bu durumda, Geçici Hükümet kurulduğu anın dahi gerisinde fiili olarak devrime ve işçi sınıfının çıkarlarına karşı konumlanmaya başlamıştı. Savaşın devamından yana tutumu daha ilk andan belirginleşmişti.

Stalin ve Kamanev Bolşevik gazetesi **Pravda**'nın editörlüğünü devraldıklarında geçici hükümeti ve savaşı açıkça desteklemeyi bir yayın izlediler. "Çarlık rejiminin boyunduruğunu kırmış olan devrimci askerler ve subaylar, kendi hükümetlerinin boyunduruğundan kurtulma cesaretini henüz gösterememiş Alman ve Avusturyalı asker ve subaylar karşısında cephedeki mevzilerini terk etmeyeceklerdir." diyerek gerçekte, kendi Rus "Geçici" hükümetlerinin boyunduruğunu işçilere geçirmiş oluyordular.

Lenin, o sırada zorunlu olarak yurtdışında olduğundan "uzlaşmacılığa taviz verenler" olarak gördüğü bu anlayışa karşı öncelikle **Pravda**'ya mektuplar yazdı. Ne var ki, "uzlaşmacılar" mektupları da yayınlamadılar!

Lenin bir ay kadar sonra Rusya'ya döndü. 4 Nisan'daki parti kongresine "Nisan Tezleri" olarak bilinen tezleri sundu. Lenin tezleri, emperyalist savaşa karşı çıkmak gerektiğini anlatarak başlıyordu. İkili iktidarın yaşadığını anlatarak devam ediyordu. İkili iktidar durumunda, parlamenter bir yapının gericiliğe tekabül edeceğini; hiçbir şekilde geçici hükümetin desteklenemeyeceğini aksine bütün iktidarın sovyetlerde toplanmasının en temel mücadele olduğuna anlatıyordu.

Eski bolşevik programdan ayrılan bu fikirler, partide hemen kabul görmedi. Lenin partiyi kazanmak için oldukça geniş çapta bir ideolojik mücadele verdi. Hiç kuşkusuz yok ki, devrimin kendisi devrimin teorisini ortaya koymuştu. Lenin, "Teori gridir, dostlarımız, yeşil ise yaşamın canlı pratiğinin rengidir" diyerek "güvenilir eski teori"den hızla vazgeçip, işçilerin eyleminden doğan gerçekliği dört elle sarılmıştı.

İki kitap

○ Marksizmin yaşayan bir teori olduğunun en önemli örneklerinden biri olan Nisan Tezleri 176 sayfalık bir kitapta toplanıyor. Lenin Şubat Devrimi'nde sonra oluşan ikili iktidarı, Sovyetlerin iktidarı olarak bu ikiliğe son vermesini, sosyalist devrimde işçi sınıfının ve partisinin rolü üzerine düşüncelerini anlatıyor.

○ Tarihiçi E. H. Carr'ın kitabı ise dönemim belgelerine, gazetelerine ve tanıklarına dayanarak yaptığı büyük çalışma Bolşevik Devrimi'nin ilk cildinde 1917-1923 dönemini ele alırken Lenin'in Nisan Tezleri'ne Stalin ve diğer Bolşeviklerin nasıl karşı çıktığına ışık tutuyor.

Kaset savaşları:

Yiyin birbirinizi

Seçim yaklaşırken MHP'li yöneticilerin ve adayların skandal kasetleri ortaya çıkmaya başladı. Kasetlerin barajın sınırında dolaşan MHP'yi barajın altına indirmesi bekleniyor.

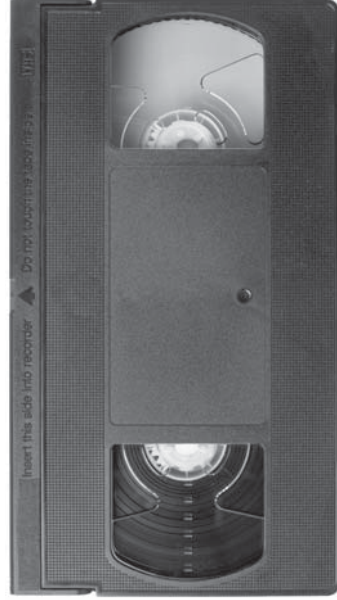
Statükonun faşist partisinin barajı geçemeyecek olması statükonun sağcı-solcu bütün sözcülerini endişeye sevk etti. Dün meczup kasetleriyle 28 Şubat'a zemin hazırlayanlar, "yeni CHP"yi dizayn edenler bugün kaset üzerinden siyaset yapmanın ne kadar yanlış olduğunu anlatıyorlar.

İkiyüzlülükleri ortaya çıkıyor

MHP kasetleri etkili olacak. Çünkü bu kasetler faşist partinin ikiyüzlülüğünü ortaya seriyor. Oy avcılığı yapmak için erkek egemen sistemin en gerici söylemlerini kullananlar, ahlak zabıtalığı yapanlar, elele tutuştuğu için, uzun saçlı olduğu için, eşcinsel olduğu için insanları hedef gösterenler, dışlayanlar, nefret yayanlar ve hatta onlara saldırılar düzenleyenler şimdi saklanacak delik arıyor. Kaseti çıkarılardan biri "Aileden Sorumlu Başkan Yardımcısı"ydı. MHP iktidara gelse Bakan olacak, kimbilir hangi gerici icraatlara imza atacaktı.

Burjuva siyasetinin temeli ikiyüzlüğe dayanır. Düzen partileri ortasınıfların oyunu almak için "aile, namus" gibi kavramları istismar ederler, onların yöneticileri ise kapalı kapılar ardında topluma anlattıklarının tam tersi bir hayat sürerler. Faşist partiler bu ikiyüzlüğün en uç noktasıdır. Nefret körükler, hedef gösterir, saldırır.

Marks "Manifesto"da Komünistlerin ailenin ortadan kaldırılmasına talebine 'ateş püskürenlere', "Günümüzdeki aile, burjuva ailesi, neye dayanıyor? Sermayeye, özel kazanca. Tam gelişmiş olarak yalnızca burjuvazi için var; ama proleterin ailesizliğe zorlanması ve kamusallaşmış fuhuş bütününü onu" diye cevap verir ve ekler, "Aile ve eğitim üstüne, ana baba ile çocuklar arasındaki kutsal ilişkiler üstüne burjuva söylemleri, büyük sanayi yüzünden proleterlerin tüm aile bağları parçalandıkça ve çocuklar adı ticaret metana ve çalışma araçlarına dönüştükçe bir o

kadar iğrençleşiyor."

Burjuva siyaseti bu iğrenç ikiyüzlülüğe dayandığı için ve kısmen de herkesin herkese karşı kullanabileceği kasetler olduğu için, düzen siyasetçileri birbirlerinin pisliklerini görmezden gelir, gerekiyorsa üstünü birlikte örter.

Sonuç olarak faşistlerin ikiyüzlüğünün halkın bilgisine sunulması bunları ortaya saçanların niyeti ne olursa olsun hayırlı bir şeydir.

MHP'den kurtulalım

Daha da önemlisi ortaya çıkan ikiyüzlülük MHP'yi parlamento dışında bırakacaksa bu herşeyden daha hayırlı bir gelişme olur. Türkiye'nin MHP gibi bir faşist partiye ihtiyacı yok, ondan kurtulmaya ihtiyacımız var.

MHP 1960'larda sol temelli gelişen sosyal uyanışı baltalamak amacıyla kuruldu, komando kamplarında yetiştirilen faşist katiller aydınların ve demokratların üzerine salındı. 70'lerde Alevi yurttaşlara karşı kitlesel katliamlara girişti. 90'lardan itibaren Kürtlere yönelik kirli savaşın destekçisi ve kirli maşası oldu. Bu partinin nefrete dayanan ırkçı siyaseti siyasi yaşamı kirletiyor. MHP çoğulcu ve özgürlükçü bir siyasi zemin inşa etmenin kalıcı bir barış tesis etmenin önünde en önemli engel olarak duruyor.

Demokrasi sadece özgürlüklerle değil, ırkçı-faşist partilerin yasaklanmasıyla da tanımlanır, tamamlanır. Biz özgürlükçü sosyalistler bu yüzden faşist MHP'nin kapatılmasını, çete ocaklarının dağıtılmasını istiyoruz.

Bunlar ne biçim sol?

Türkiye siyaseti 28 Şubat'tan beri otoriter laikçi, ırkçı ulusalcılık temelinde dizayn edilmeye çalışılıyor. MHP bu cephenin en sağ ayağı olarak görülüyor. Perinçekçiler bunlarla "kızıl elma ittifakları" kurdu. Cumhuriyet gazetesinde "CHP=MHP" ilanları yayımlandı.

Kaset skandallarıyla MHP'nin barajın altına doğru kayması "sol ulusalcıları" ve onların mahcup solcularını endişelendiriyor. MHP'ye sahip çıkmaktan beis duymuyorlar. Bu onların "solculuğunun" sahteliğinin belgelemekten başka işe yaramayacaktır.

MHP'nin pisliklerinin ortaya saçılarak etkisizleşmesi, statükonun engellenmez çöküşünün bir parçasıdır. Özgürlükçü sosyalistler baskıcı, "tek tip"çi statükonun, ulusalcılığın, faşist partinin, militarist bürokratik vesayet rejiminin, Kemalizm'in tarihe karışmasını ileriye doğru bir adım olarak değerlendiriyor. Yetmez ama evet! Ve hatta "afiyetle yiyin birbirinizi"

Hasan Basri Karabey

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet ge-reklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır.

-Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmeli-dir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermesi çağırıyoruz.

Anadolu'yu Vermeyeceğiz: Herkes Ankara'ya giriyor, onlar giremiyor

Türkiye'nin bir çok şehrindeki ekolojik aktivistler tarafından oluşturulan Anadolu'yu Vermeyeceğiz hareketinin 40 gün önce başladığı yürüyüşün öntü Ankara girişinde polis tarafından kesildi. Yol boyunca birçok engelleme ve yasakla karşılaşılan çevreciler, ormanların ve doğal varlıkların özelleştirilmesine, nükleer ve termik santrallere, HES'lere, yıkım politikalarına karşı

çıkıyor. Polis engellemesine sivil itaatsizlikle yanıt veren yürüyüşçüler durduruldukları Gölbaşı'na çadırlar kurdu. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada sivil itaatsiz bekleyiş 4. gününe ulaşmıştı.

Kütahya'yı önce şirket, sonra deprem ve devlet vurdu

Eti Gümüş Aş adlı şirket tarafından işletilen madenin atıklarının biriktirildiği siyanürlü çamur barajının üç setinden biri yıkılmıştı. Şirket ve hükümet 'sorun yok' dese de Çevre Mühendisleri Odası, setin yıkılmasından 5 gün sonra madenin 4.5 km uzakındaki Köprüören Köyü'nün içme sularına karıştığı arseniğin tespit etti.

Arseniğin normalde içme sularında hiç bulunmaması gerekiyor. En fazla 0,050 ppm (milyonda bir parçacık) bulunması durumunda insan sağlığı etkilenmiyor. ÇMO'nun tespit ettiği arsenik oranı ise 0,071 ppm, yani sağlık sınırının yüzde 40 üzerinde. Uzmanlar

10 gün içinde arseniğin yer altı sularına karışacağını ve bu oranın artacağını belirtmişti.

Buna karşılık Çevre ve Orman Bakanlığı bir rapor yayınlamakla içme ve kullanma suyundaki arsenik oranının en fazla 0.022 ppm oranında ölçüldüğünü, birçok yerde ise arseniğin rastlanmadığını ileri sürdü.

19 Mayıs'ta Kütahya Simav merkezli 5.9 şiddetinde bir deprem oldu. Üç kişi hayatını kaybederken 1600'den fazla ev yıkıldı ya da oturulamaz duruma geldi. İnsanlar devletin kendilerine yeterli desteği vermediğini söylüyor.

Depremden sonra ÇMO teknik heyeti ölçüm yapmak için Eti Gümüş AŞ tesislerine girmek istedi. Ancak içeri alınmadı. Sorun yoksa ne saklanıyor?

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Sakız Sokak, No: 18/7
Kadıköy / İstanbul ■ Baskı: Can Matbaacılık: Davutpaşa
Caddesi, İpek İş Merkezi, Kat: 3, No: 7 Topkapı İstanbul
■ 0212 613 10 77 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Suriye:

Gizli polis devleti

BAAS partisi ve Esad sülalesi Suriye'yi yarım asırdır yönetiyor. Nüfusun üçte biri yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Nüfusun sadece yüzde 12'sini oluşturan bir azınlık ülkeyi demir bir yumrukle yönetiyor. Önce değişim, daha sonra ise rejimin yıkılması ve devrim isteyen gösterilerde bugüne kadar 900'e yakın insan öldü. Buna rağmen Suriye Devrimi geriletilemiyor.

Suriye 16'ncı yüzyılın başından 1920'ye kadar Osmanlı İmparatorluğu'nun işgali altında yaşadı. 1920'de Lübnan ile birlikte Fransız mandası oldu. 1946'da bağımsız oldu. Fransız mandası olunan dönemde esas olarak bir köylü ülkesi olan Suriye'de iktidarda Sünni Şehir burjuvazisi ve entelektüelleri vardı. Ne var ki bağımsızlığın kazanılması ile birlikte bu kesim Fransız işbirlikçisi olarak görülmeye başlandı ve hızla itibar kaybettiler. Lazkiye Alevileri uzun yıllar Suriye'ye katılmak istemediler. Hatta aralarında Hafız Esad'ın babası, Beşir Esad'ın dedesi de dâhil olmak üzere bir grup aşiret önderi Fransızlara yazdıkları mektupla Fransa mandası olarak kalmayı tercih ettiklerini söylediler. Suriye bir dinsel ve etnik azınlıklar mozağıdır. Dinsel olarak Sünni Müslümanların yanı sıra Alevi Müslümanlar (yüzde 12), Müslümanlar tarafından Müslüman olarak kabul edilmeyen Dürziler, Hıristiyanlar, Yezidiler, İsmaililer ve bine 1 oranında Yahudiler var.

Nüfusu dinsel ayrımların yanı sıra bir d etnik olarak tasnif ettiğinizde yüzde 6 oranında Kürtler, yüzde 2,8 oranında Ermeniler, yüzde 1 oranında Türkler ve aynı oranda Rumlar var. Bağımsızlığın kazanılması ile birlikte daha çok kıyı kenti Lazkiye çevresinde yoğunlaşmış olan Aleviler ve biraz daha içerde, Cebel Dürz'de toplanmış olan Dürziler mevzi kazanmaya başladılar. Özellikle Aleviler askeri okullara girerek ordu içinde birikmeye başladılar ve o sıralarda orduda radikal fikirler güç kazanmaya başlamıştı.

Alevi subaylar giderek Suriye ordusu içinde güçlenmeye başladılar. Kısa süre sonra ise Alev subaylar Suriye ordusunun kontrolünü kazandılar ve bu arada gerçekleşen darbelerle Alevi subaylar ülkenin yönetimini de kontrol etmeye başladılar.

Ordu içindeki alevi örgütlenmesi ile BAAS partisi arasında da güçlü bağlar vardır. Sosyalist ve Arap milliyetçisi olarak kurulan BAAS'da bugünkü Suriye Devlet Başkanı Beşir Esad'ın babası Hafız Esad güçlenmeye başladı. Lazkiye çevresindeki yoksul bir Alevi

Suriye bir dinsel ve etnik halklar mozağı. Halkın çoğunluğu Sünni müslüman. Daha çok Lazkiye ve çevresinde toplanmış olan yüzde 12 kadar Alevi var. Aynı bölgenin daha iç kısımlarında 200 bine yakın Durzi yaşıyor. Ülkenin kuzey doğu ucunda, Haseki vilayetinde nüfusun yüzde 6-7 sini oluşturan Kürtler var ve PKK bu bölgede çok güçlü.

Halep ve Şam'da Anadolu'dan sürgün edilen Ermeniler var ve nüfusun yüzde 2.8'ini oluşturmuyorlar. Ayrıca Lazkiye'de Türkler ve Rumlar, Suriye Kürdistanı'nda Yezidiler var.

ailesinden gelen Hafız Esad askeri okula girdi, karıştığı bir darbe girişimi nedeniyle kısa süre hapsedi, 1963'te yüzbaşı iken 1 yıl sonra, 1964'de birden bire Tüm General, 4 yıl sonra ise Mareşal oldu. Hafız Esad 1973'de ordu-dan ayrıldı.

Hafız Esad daha sonra Suriye Devlet Başkanı oldu ve ölüncüye kadar bu yetkiyi korudu. Yerine büyük oğlunun Devlet Başkanı olması planlanıyordu ama bu oğul trafik kazasından ölüncü Londra'da tıp okumuş olan ve Londra'da yaşayan Beşir Esad apar topar ülkeye getirildi ve orduya sokuldu ve hızla generalliğe kadar yükseldi.

Babası ölüncüye kadar Beşir Esad Suriye Devlet Başkanı oldu.

Beşir Esad iktidara geldiğinden beri hep reformcu olarak tanıtılmakta, ancak onun reformculuğu haşık için değil, egemen sınıflar için. Beşir Esad Türkiye'nin de yardımı ile hızlı bir yeni liberal politika uygulamaya başladı ve o güne kadar devlet kapitalizmi altında yaşayan Suriye'yi Pazar ekonomisine sürüklemeye başladı. Böylece Suriye'de bir yandan işsizlik, diğer Arap ülkelerinde de olduğu gibi özellikle gençler arasında işsizlik yükselirken gelir adaletsizliği büyümeye başladı. Örneğin Suriye'de ki 542 hastanenin

117'si devlet hastanesi, geri kalan 365'i özel hastane.

Baas rejimi bütünüyle bir azınlık rejimi ve tek parti diktatörlüğü.

Hafız Esad zamanında Devlet Başkanı'nun yardımcısı, Savunma Bakanı ve Genel Kurmay Başkanı ve hatta BAAS Genel Sekreteri Sünni idi ancak bu hiçbir biçimde Alevi egemenliğini kırılamıyordu. 1980'lere kadar Suriye'de tüm topluma korku salmış olan üç Aililer vardı. Gizli polis (Muhabarat'ın) başı Ali Duba, Askeri istihbaratın başı Ali Aslan (daha sonra genel Kurmay İkinci Başkanı oldu) ve Özel Kuvvetlerin başı Ali Haydar. 1982'de Ali Haydar ve Hafız Esad'ın kardeşi Rifat Esad'ın komuta ettiği Özel Kuvvetler Hama'da 20 bin kişiyi katletmişti. İktidar gerçekte Hafız Esad ile birlikte tuş Ali'nin elindeydi.

Bugün de Devlet Başkanı Yardımcısı ve Dış İşleri Bakanı Sünni. Ne var ki Beşir Esad'ın tüm çevresi Muhaberat örgütünün unsurları ile dolu. Ancak Beşir Esad'ın asıl çevresi şöyle. Kardeşi Mahir Esad tüm subayları Alevi olan 4. Tümen'e komuta ediyor. 4. Tümen Suriye'nin en önemli askeri gücü. Son haftalarda Dera'da başlayıp şehir şehir gezerek katliamlar yapan askeri birlik 4. Tümen.

Beşir'in kız kardeşinin kocası Asaf Şavkat önce Muhabarat'ın başıydı, şimdi Genel Kurmay 2. Başkanı. Beşir Esad'ın dayısının oğlu Rami Makhlof Suriye'nin en zengin adamı. Aynı durum Mısır ve Tunus'ta da vardı. Suriye'de yolsuzluk, soygun denince derhal Rami Makhlof'un adı akla gelir.

Bunların dışında çok sayıda önemli görevde Aleviler var. Yönetici Alevilerin çoğu Alevilerin aynı aşiretinden geliyor.

Gösteriler başladığından beri sokaktaki halk reformlar istiyor. Beşir Esad ise her defasında "evet reform yapacağız" dedi. Ne var ki bu kadronun reform yapması mümkün değil bu nedenle yıkılması gerekir. Başka bir Suriye ancak BAAS iktidarının ve Esad kralığının yıkılması ile mümkün ve bugün bütün etnik ve dinsel kesimlerden emekçiler elele bunlar için mücadele ediyorlar, tanklara karşı direniyorlar.

Orhan BULUT